

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΝ ΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ψαλλομένη τη ζ' Αυγούστου

Μετά Παρακλητικού Κανόνος, Εικοσιτεσσάρων Οίκων

Και Περιστατικών Ευχών.

Προνοία του Μητροπολίτου Γρεβενών κ. ΣΕΡΓΙΟΥ

ΓΡΕΒΕΝΑ 1998

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Μετά πολλής χαράς προβαίνομεν εις νέαν έκδοσιν της παρούσης Ακολουθίας του Οσίου Πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού, κτίτορος της εν όρει Καλλιστράτω Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής της Θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, της λεγομένης Ζάβορδας. Η έκδοσις αύτη πραγματοποιείται εγκρίσει και ευλογία της Ιεράς Συνόδου της καθ' ημάς Αγιοτάτης Εκκλησίας, προς εκπλήρωσιν διπλού χρέους. Επιθυμούμεν δια ταύτης, αφ' ενός μεν να καλύψωμεν το κενόν όπερ προήλθεν εκ της εξαντλήσεως των προγενεστέρων εκδόσεων της Ιεράς Ακολουθίας, αφ' ετέρου δε να προσφέρωμεν μετά του Οσίου εις τους φιλοχρίστους πιστούς της επαρχίας ημών, εις τους πολυπληθείς ευσεβείς προσκυνητάς του ιερού τούτου παλλαδίου της παλακιάτου Ιεράς Μονής της Ζάβορδας, ως και εις πάντα σεβόμενον την φωτεινήν μορφήν του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος, όστις δεσπόζει, φρουρεί, αγιάζει και διαφυλάττει την μαρτυρικήν επαρχίαν Γρεβενών και όλον τον χώρον της αιματοβαμμένης Δυτικής Μακεδονίας.

Εις την μετά χείρας έκδοσιν συνεκδίδομεν φωτοστατικώς την αρχαιότεραν των σωζομένων ιερών Ακολουθιών του Οσίου, ην ανεύρομεν μεταξύ άλλων πολλών χειρογράφων, περγαμηνών, κωδίκων κα πατριαρχικών εγγράφων, κατά την διάρκειαν των μελετών μας και της ταξνομήσεως της πλουσίας βιβλιοθήκης της Μονής. Αύτη χρονολογείται από του έτους 1771. *«Εγράφη δια χειρός Τιμοθέου Ιερομονάχου Θεοδώρου Ιωάννου Ζυγούρη Σατιστέως και κοινοβάρχου της αυτής Μονής. Εις μνημόσυνον αυτού και δια την άπειρον προς τον Άγιον ευλάβειαν»*. Είναι διαστάσεων 0,16Χ0,22, δερματόδετος, περιλαμβάνει δε 68 χειρογράφους σελίδας με αξόλογον καλλιγραφίαν. Του κειμένου προτάσσεται περίτεχνον έγχρωμον κόσμημα εξ ανθέων, λαϊκής τέχνης.

Δια λόγους αγνώστους εις ημάς, πιθανώτατα δια την έλλειψιν μουσικού μέτρου, η εν λόγω ακολουθία μολονότι παρουσιάζεται αξόλογος εις περιεχόμενον, δεν ψάλλεται σήμερον, επικρατησάσης ετέρας Ακολουθίας της αυτής χρονολογικής περιόδου. Αύτη εξεδόθη τύποις εν Βενετία το έτος 1774 «παρά Νικολάω τω Σάρω, ήτις ψάλλεται εν τη Ζ΄ του Αυγούστου μηνός. Τανύν πρώτον τύποις εκδοθείσα δί εξόδων, και δαπάνης, του τιμωτάτου, και χρησιμωτάτου εν πραγματευταίς αρίστου, Κυρίου, Κυρίου, Δήμου Ιωάννου Τολιοπούλου, του εκ της Χώρας Κάλιανης. Παρ΄ ου και δια ψυχικήν αυτού σωτηρίαν, και μνημόσυνον αιώνιον των αυτού Γονέων, αφιερώθη τη σεβασμία Μονή του Αγίου τη επωνομαζομένη ΖΑΒΟΡΔΑ (ήτις ευρίσκεται εν τη Επαρχία των Γρεβενών), ίνα παρέχωσιν αυτήν δωρεάν, οι εν αυτή ασκούμενοι Πατέρες, τοις μετ΄ ευλαβείας, και πόθου επικαλουμένους τον Άγιον».

Την Ακολουθίαν ταύτην, μετά Παρακλητικού Κανόνος ετέρου συγγραφέως, και των 24 Οίκων χαιρετισμών προς τον Όσιον Νικάνορα, προτάσσομεν εις την παρούσαν Ακολουθίαν. Οι χαιρετισμοί του Οσίου προέρχονται από νεώτερον χειρόγραφον, άνευ χρονολογικής παρουσίας, πιθανώς του 19^{ου} αιώνος, έχον την προέλευσίν του μάλλον εξ Αγίου Όρους. Τον εν λόγω χειρόγραφον μεταξύ και άλλων αντικειμένων και κωδίκων της Ιεράς Μονής Ζάβορδας, εναπόκειται εις την Δημοτικήν Βιβλιοθήκην Κοζάνης, αφ΄ ης εποχής μετεκομίσθησαν προς φύλαξιν και έκτοτε παρέμενον, ως μη ώφελε, εκείσε, κατά την περίδον της κατοχής, παρά τας ημετέρας προσπάθειας προς επιστροφήν αυτών εις την εις ην ανήκουν Ιεράν Μονήν.

Έχομεν δί ελπίδος ότι η παρούσα έκδοσις της Ακολουθίας του Πολιούχου και Προστάτου ημών, θα πληρώση πνευματικής χαράς τους τιμώντας τους φίλους του Χριστού και επικαλουμένους την προστασίαν του Αγίου. Θα αποτελέση δε απαρχήν

και ετέρων εις την Ιεράν Μονήν αναφερομένων ιστορικών εκδόσεων, δια των οποίων θα προβληθούν οι διασωθέντες προγονικοί θησαυροί, οίπνες, συν τοις άλλοις, αποτελούν και την ζώσαν μαρτυρίαν του επιτελεσθέντος δια μέσου των αιώνων εθνοκοθησκευτικού έργου του ιερού προφυργίου της Ιεράς Μονής Ζάβορδας και της Εκκλησίας γενικώτερον.

Προς το παρόν, αρκούμεθα να πληροφορήσωμεν τον φιλόθεον λαόν, ότι μόλις εσχάτως ανεκαλύψαμεν εις τινά απρόσπρον κρύπτην της Ιεράς Μονής, πλείστα όσα ανέκδοτα χειρόγραφα, Πατριαρχικά Γράμματα και Σγίλλια, σύντομον ιδίόχειρον διαθήκην του Οσίου Νικάνορος, Τσεκερέδες και Σουλτανικά φερμάνια, ως και ποικίλην άλλην αλληλογραφίαν εις ελληνικήν και σλαβικήν γλώσσαν, αναφερόμενα εις την ζωήν και την δράσιν του Αγίου, ως και εις την ίδρυσιν και την ιστορικήν εξέλιξιν της Μονής.*

Όθεν, παραδίδοντες την παρούσαν Ακολουθίαν εις τους ευλαβείς και φιλεόρτους χριστιανούς μας, επικαλούμεθα επί πάντας την χάριν και το έλεος του Αναστάντος Κυρίου Ιησού Χριστού και Θεού ημών, δια πρεσβείων του Θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού.

Εν τη Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή της Θείας Μεταμορφώσεως, της επιλεγομένης Ζάβορδας,

Άγιον Πάσχα, 1998

Ο Γρεβενών Σέργιος.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

*Καρπόν της επί σειράν ετών επιμόνου ενασχολήσεως ημών αποτελεί η έκδοσις του έργου ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΑΥΤΗΣ, Γρεβενά 1991, σελίδες 188, εν τω οποίω δημοσιεύονται και πολλά ανέκδοτα χειρόγραφα, Γράμματα, σγίλλια κ.λ.π.

ΠΡΟΛΑΒΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

Α' Ιεραϊ Ακολουθίαι:

- 1) Η εν Ενετία το 1774 «παρά Νικολάω τω Σάρω», ης σώζονται δύο αντίτυπα εν τη Ιερά Μονή.
- 2) Η εν Κερκύρα το 1817, «εν τη τυπογραφία της Διοικήσεως», ταύτης σώζεται εν τη Βιβλιοθήκη της Ιεράς Μονής εν αντίτυπον.
- 3) Η εν Θεσσαλονίκη το 1853· ήτις μαρτυρείται εις την εκδοθείσαν υπό του Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, δεν υπάρχει αντίτυπον εις την Βιβλιοθήκην της Μονής.
- 4) Η εν Κων/λει έκδοσις έτους 1860 υπό Σ. Ιγνατιάδου σελ. 40, ομού δεμένη μεθ' ετέρας ακολουθίας προς την Υπεραγίαν Θεοτόκον, αποκειμένη εις την Βιβλιοθήκην της Ι. Μονής.
- 5) Η εν Κων/λει το 1864, «τύπος Σ. Ιγνατιάδου» (Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926, σελ. 205 -206).
- 6) Η εν Θεσσαλονίκη το 1908 «εκ του τυπογραφείου Θ. Κ. Ηρακλειδου και Σίας, φροντίδι και επιστασία του κ.κ. Αποστόλου Σαχίν», σώζονται δύο αντίτυπα αυτής εις την Βιβλιοθήκην της Ιεράς Μονής.
- 7) Η εν Κοζάνη το 1953, γενομένη υπό Δημ. Γκαβανά.
- 8) Η υπό του Τυπογραφείου της Αποστολικής Διακονίας εκδοθείσα το 1970, επιστασία του Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου, «υπέρ του εν Κοζάνη ανεγειρομένου Ιερού Ναού του Αγίου Νικάνορος και προς ψυχικήν ωφέλειαν των ευσεβών χριστιανών». Ωσαύτως μετά της ανωτέρω συνεξεδόθη το πρώτον εκ του Η' Χ. Ι. κώδικος της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Κοζάνης, ένθα εύρηται συνερραμένη μεθ' ετέρων εντύπων Ακολουθιών, δευτέρα Ακολουθία μετά του βίου του Οσίου Νικάνορος ήτις εγράφη, ως αναγράφεται εις το τέλος, κατά το 1774 Φεβρουαρίου, 25, δια χειρός Τιμοθέου Ιερομονάχου Σιατιστέως.
- 9) Η έκδοσις του 1971 υπό της Ιεράς Μητροπόλεως Γρεβενών, μετά της οποίας εξεδόθη και ο Παρακλητικός κανών προς τον Όσιον και Θεοφόρον Πατέρα ημών Νικάνορα τον θαυματουργόν, εκ του Τυπογραφείου Λεάνδρου Κώππα εν Γρεβενοίς.
- 10) Η ανά χειρας – επιμελεία ημετέρα – κατά το έτος 1998 (εις β' έκδοσιν επιμελημένην).

Β' Παρακλητικοί Κανόνες:

Ο Παρακλητικός Κανών είναι έργο του 1894, αγνώστου όμως ποιητού. Ούτος έτυχε των κάτωθι εκδόσεων, αντίτυπα των οποίων υπάρχουν εις την Βιβλιοθήκην της Ιεράς Μονής:

1)Εν Πάτραις το 1901 εκ του Τυπογραφείου «Ο ΚΑΔΜΟΣ» τη προτροπή και δι' εξόδων του οσίου Διονυσίου εκ της αυτής Μονής.

2)Εν Κοζάνη το 1921 εκ του Τυπογραφείου «ΗΧΩ» Μιλ. Τζώνη.

3)Εν Κοζάνη το 1974 εκ της Τυπογραφίας Δημ. Γκαβανά, επιμελεία Ευαγγ. Πράππα, κερσπουδαστού εν Κοζάνη.

4)Εν Αθήναις το 1970 εκ του Τυπογραφείου της Αποστολικής Διακονίας, επιστασία του Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου.

5)Εν Γρεβενοίς το 1971, «τύποις Λεάνδρου Κώπτα», φροντίδι Ιεράς Μητροπόλεως Γρεβενών.

Γ' Χαιρετισμοί προς τον Όσιον:

Ούτοι εξεδόθησαν το πρώτον τύποις εν έτει 1973 υπό του Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου, ελήφθησαν δε εκ χειρογράφου άνευ ουδεμιάς χρονολογικής ενδεξεως. Το εν λόγω χειρόγραφον, ως και εν προλόγω ανεφέρθη, ευρίσκεται εις την Δημοτικήν Βιβλιοθήκην Κοζάνης.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Συνήθειαν έχουσιν οι πολεμικοί και έμπειροι στρατιώται, όταν μέλλωσι να έλθουν εις πόλεμον με κανένα ισχυρόν τους εχθρόν, να ετοιμάζωνται προτήτερα με κάθε πολεμικήν μηχανήν, να αρματώνονται με τα πλέον φοβερώτερα και στερεώτερα άρματα, να βάνουν εις το στήθος τον θώρακα, εις την κεφαλήν την περικεφαλαίαν, εις την ζώνην την δίστομον ρομφαίαν, και εις το λοιπόν σώμα να ενδύουν τα επίλοιπα άρματα, με τα οποία ήθελαν φανή νικηταί, κατατροπώνοντες εκείνον τον

υπερήφανον και αυθάδη εχθρόν τους, δια να κερδίσουν την αγάπην ενός επιγείου και φθαρτού Βασιλέως, και δια να απολαύσουν ολίγην τιμήν πρόσκαιρον και μάταιον. Κατά τον ίδιο τρόπον και οι Χριστιανοί, ωσάν οπού είναι στρατιώται του επουρανίου Βασιλέως Χριστού, και έχουν παντοτινόν και άσπονδον πόλεμον με τον νοητόν εχθρόν τον ψυχοφθόρον διάβολον, πρέπει πάντοτε να είναι έτοιμοι εις τον πόλεμον, πάντοτε αρματωμένοι με τα θεϊκά άρματα, πάντοτε σιδηροφορεμένοι με το ακαταμάχητον όπλον του τιμίου Σταυρού, και με την καθαρότητα της ψυχής, με τα οποία ήθελαν δυνηθή να νικήσουν αυτόν τον ψυχόλεθρον εχθρόν, δια να λάβουν παρά Θεού τον αμάραντον στέφανον. Επειδή όμως και ηξεύρομεν, πως δεν παρακνεί τον στρατιώτην άλλο κανένα πράγμα περισσότερο εις τον πόλεμον, όσον το παράδειγμα των καλών στρατηγών, δια τούτο και εγώ θέλοντας να διεγείρω τους αληθινούς στρατιώτας του Χριστού εις τον κατά του διαβόλου πόλεμον, έλαβα σκοπόν να φέρω εις αυτούς την δυνατήν προτροπήν, κομίζοντας εις το μέσον τα ηρωϊκά άθλα, και τους ασκητικούς ιδρώτας του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος· ο οποίος εφάνη ένας πολεμικώτατος στρατηγός εναντίον του ανθρωποκτόνου διαβόλου, και τον εκατατρόπως με την αγγελικήν του διαγωγήν. Τούτου λοιπόν του θεοφόρου Πατρός τον θεάρεστον βίον θέλοντας να διηγηθώ σήμεραν, παρακαλώ την υμετέραν αντίληψιν, να δώσητε ολίγην προσοχήν, δια να καρποφορηθήτε το κατά δύναμιν, και να λάβητε περισσότερο προθυμίαν εις την κατόρθωσιν των αρετών, ακούοντας τα όσα εκατώρθωσε και υπέμεινε ο μέγας ούτος και θαυματουργός Πατήρ ημών.

Εις την περίφημον και μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ευρίσκετο ένα ανδρόγυνον ευσεβές πολλά και ενάρετον, ο μεν ανήρ Ιωάννης, η δε γυνή Μαρία ονομαζόμενοι· τους οποίους όλη η πόλις εκαλοτύχιζε, και επαμούσε, τόσο δια τα σωματικά αγαθά, τον πολύν πλούτον, λέγω, και την ευγένειαν, όσον περισσότερο δια την θεάρεστον πολιτείαν τους, οπού ήτον παράδειγμα αρετής εις όλους. Άλλ' όσον ήτον από το ένα μέρος περφανεϊς και επαμετοί εις τους ανθρώπους, τόσο από το άλλο μέρος περιλυποι εις του λόγου του, επειδή και ήτον άτεκνοι, και δεν είχαν κληρονόμον του πλούτους τους, ουδέ παραμυθίαν του γηρατείου τους. Όθεν καθ' ημέραν δεν έπαυον δίδοντες ελεημοσύνας πλουσία χειρί εις τους πένητας, ενήστευον με μεγάλην ταπείνωσιν, επροσηύχοντο πολλαίς φοραίς ολονύκτιον, εις την εκκλησίαν πολλακίς επήγαναν, επαρακαλούσαν τον Θεόν με πολλά δάκρυα να τους δώση κληρονόμον και διάδοχον του πλούτου και του γένους των. Ο δε ταχύς εις αντίληψιν Κύριος, και έτοιμος εις τας δεήσεις των δούλων του, επήκουσε και της δεήσεως αυτών, και τους

έδωσε παιδίον κατά τον πόθον τους, τούτον τον θαυματουργόν και μέγα Νικάνορα. Και ακούσατε, παρακαλώ, ολίγον άνωθεν την υπόθεσιν, να καταλάβητε τελειότερα.

Εν μια των ημερών, ξηροφαγήσασα η μήτηρ του Αγίου, και πολλές ελεημοσύνας προς τους δεομένους ποιήσασα, επήγεν αφ' εσπέρας εις τον Ναόν του Μεγαλομάρτυρος Μηνά, εις τον οποίον είχε συνήθειαν να πηγαίνει πάντοτε και εκεί επροσηύχετο ολονύκτιον γονυκλινώς έμπροσθεν της Εικόνας του Αγίου, έχυνε ποταμηδόν τα δάκρυα από τους οφθαλμούς της, εδέετο μετά συντετριμμένης καρδιάς και κατανύξεως να της δώση τέκνον ο πλουσιόδωρος Κύριος. Όθεν η οξυτάτη βοήθεια του παναγάθου Θεού, καθώς ποτέ επήκουσε την δέησιν της προφήτιδος Άννης, και της έλυσε την στείρωσιν, έτσι και τότε εκάμφθη εις τα δάκρυα, και εις την θερμήν δέησιν της δούλης του Μαρίας, και της έδωσε να γεννήση κατ' επαγγελίαν τον Άγιον. Διότι καθώς ύπνωσε ολίγον από τον πολύν κόπον, ευθύς βλέπει εν οράματι τον Μεγαλομάρτυρα εξερχόμενον του Αγίου Βήματος, με άλλους δύο λευκοφόρους άνδρας, και λέγει προς αυτήν· «Επήκουσε ο Θεός τας δεήσεις σου, ώ γύναι, ως πότε της προφήτιδος Άννης, και έλυσε τα δεσμά της στείρωσεώς σου· μόνον πορεύου εις τον οίκον σου, και θέλεις συλλάβει και γεννήσει υιόν, όστις θέλει γένει δοχείον καθαρόν του Παναγίου Πνεύματος, και πολλούς θέλει εισαγάγει εις Κύριον, δια της αγγελικής αυτού και εναρέτου διαγωγής». Ταύτα ως ήκουσεν η γυνή, ευθύς εξύπνησεν από την χαράν της, και πληροφορηθείσα μετά πίστεως εις τα οραθέντα, πολλές δοξολογίας ανέπεμψε προς τον Θεόν, και προς τον αυτού Μεγαλομάρτυρα, οπού ετάχυνεν εις την δέησίν της. Όθεν το πρωί μετά την τελείωσιν της Θείας Λειτουργίας, επέστρεψε εις τον οίκον της χαίρουσα, και δοξάζουσα τον Θεόν.

Και μετ' ολίγας ημέρας συνέλαβε κατά την του Μεγαλομάρτυρος πρόρρησιν και εφυλάγετο εις όλον τον καιρόν της κυοφορίας της. Όταν δε ήλθε ο καιρός, εγέννησε τον μέγαν εις την αρετήν τούτον Όσιον, τον οποίον αναγεννώντες δια του θείου βαπτίσματος, τον ωνόμασαν Νικόλαον· όστις και εξ αυτής της βρεφικής ηλικίας εφαιnéτο, ποταπός θέλει χρηματίσει κατά την αρετήν. Διότι αφού έφθασεν εις την παιδικήν ηλικίαν, και έγινε ενός πέντε χρόνων, τον επαρέδωσαν οι γονείς του εις χείρας ενός εναρέτου διδασκάλου, δια να τον διδάξη τα ιερά γράμματα. Και επειδή έτυχεν ο παις ευφυής εις τον νουν και οξύτατος, εις ολίγον καιρόν έλαβε δύναμιν ικανήν εις την ανάγνωσιν των ιερών βιβλίων· επειδή και πάντοτε εις την μελέτην εκατεγίνονταν. Και δεν ηθέλησε πώποτε να συναναστραφή με άλλα παιδιά εις παγνίδια άτακτα· άλλ' όπου έβλεπε φρονίμους ανθρώπους, και γέροντας οπού

συνωμιλούσαν, εκεί επήγαμε και αυτός, δια να ακούση κανένα λόγον ψυχωφελή, και να συνάξη ως σοφή μέλισσα τα ευώδη άνθη, με τα οποία έμελλε να κατασκευάση το γλυκύτατον μέλι των αρετών. Βλέποντας γουν οι γονείς του τόσην σύνεσιν και ευταξίαν εις αυτόν, οπού περισσότερον ηύξανεν εις την πνευματικήν αρετήν, παρέξ εις την σωματικήν ηλικίαν, εξίσταντο χαίροντες, και ευχαριστούσαν τον Θεόν οπού τους εχάρισε τοιούτον θεοφώτιστον και χαριτωμένον τέκνον.

Καιρός πολύς δεν επέρασε δια μέσου, και ο πατήρ του Αγίου επλήρωσε το κομόν χρέος, και απήλθεν εις τας ακωνίους μονάς. Ο δε Άγιος έμενε του λοιπού με την μητέρα του, και ηγωνίζετο την αρετήν περισσότερον, σπουδάζοντας να γίνη νικητής και κατά τα έργα, καθώς και κατά το όνομα ελέγετο Νικόλαος. Όθεν γενναίως με την νηστείαν και την εγκράτειαν ενίκα της νεότητος τα αχαλίνωτα πάθη, και εχαλναγωγούσε τας ατάκτους ορμάς και κινήσεις τους σώματος, αγρυπνώνοντας πάντοτε εις την προσευχήν, και εις την ανάγνωσιν των Θείων Γραφών. Περισσότερον δε από όλα εμελετούσε καθ' εκάστην τους βίους και τας πράξεις των οσίων Πατέρων της Εκκλησίας μας των οποίων στοχαζόμενος την ισάγγελον πολιτείαν, εκαταφλέγετο όλος υπό του θείου έρωτος, και επεθύμει να γένη μιμητής της εναρέτου διαγωγής των, δια να απολαύση ομού με αυτούς και τον της ασκήσεως στέφανον. Αυτός μεν ουν τοιαύτα εβουλεύετο ο μακάριος, και πολλάκις εδέετο του Θεού, να τον αξιώση να λάβη το αγγελικόν σχήμα, δια να πολιτευθή εναρέτως κατά τον πόθον του. Η δε μήτηρ του εμελετα να τον νυμφεύση, ως μονογενή της υιόν, δια να αφήση κληρονόμον του γένους της. Άλλ' ο νέος δεν ήθελε παντελώς να υπακούση εις την τοιαύτην βουλήν της μητρός του· όμως δια να μη την λυπήση, της έδιδεν αναβολήν καιρού, έως να επιύχη αυτός καιρόν αρμόδιον, να αναχωρήση από τον κόσμον, δια να περιπατήση εις την στενήν και τεθλιμμένην οδόν της μοναδικής ζωής, της οποίας ο τέλος είναι ευρύχωρον και μακάριον.

Όταν, λοιπόν, η μήτηρ αυτού εύρε τινά κόρην πλουσίαν και ωραιοτάτην, από γένος ευγενικόν, και εμελετα να τον νυμφεύση και στανικώς, τότε ο καρδιογνώστης Θεός μετέστησεν αυτήν εις τας ακωνίους μονάς, και εποίησε τον Άγιον ελεύθερον, δια να κατορθώση εκείνο οπού ήθελεν. Όθεν ο Άγιος ευχαριστήσας τον Κύριον, άρχισεν εις το εξής να πολιτεύεται με εναρετωτέραν διαγωγήν, αγωνιζόμενος πάντοτε κατά της σαρκός με νηστείας, με χαμευνίας, με ολονυκτίους προσευχάς, και με θερμότατα δάκρυα. Εσκόρπιζε δε ολίγον κατ' ολίγον και τα πατρικά του πλούτη εις τους πένητας και ορφανούς, δια να τα εύρη θησαυρισμένα εις την ουράνιον αποθήκην. Και απέκτησε την αρετήν της ακτημοσύνης, της οποίας μετ' ολίγον καιρόν ηξιώθη να

τρυγήση και τον καρπόν ώριμον, λέγω να ενδυθή το αγγελικόν σχήμα του μονήρους και ακτήμονος βίου, κατά το διάπυρον πόθον του. Και τότε αντίς Νικόλαος μετωνομάσθη Νικάνωρ, θέλοντας να σηκώση εις τους ώμους του τον Σταυρόν, με τον οποίον ήθελε φανή νικητής, να εγείρη τρόπαιον κατά του αντιπάλου διαβόλου.

Αφ' ου λοιπόν εισήλθε ο μακάριος υπό τον ελαφρόν ζυγόν του Χριστού, τότε επολλαπλασίασε και τας αρετάς του, και δεν έπαυε πάντοτε αγρυπνώντας, και προσευχόμενος, και κάθε άλλην αρετήν εργαζόμενος, ανεβαίνοντας ημέραν εξ ημέρας την θεϊάν σκάλαν των αρετών. Εις τόσον οπού ακούοντας ο τότε Αρχιερεύς την λαμπροτάτην και ενάρετον πολτείαν του, τον επροσκάλεσε, παρακαλώντας τον να στέρξη το επάγγελμα της Ιερωσύνης. Αυτός δε ο μακάριος, ως ταπεινόφρων δεν έστερξε, νομίζοντας του λόγου του ανάξιον του τοιούτου αξιώματος. Ο Αρχιερεύς όμως βλέποντας την ένθεον πολτείαν του, τον χειροτόνησε και στανικώς, πρώτον μεν Διάκονον, έπειτα δε Πρεσβύτερον, και τέλος Τυπικάριον, δια να επιμελήται ως έμπειρος τον ευκοσμίαν της Εκκλησιαστικής διατάξεως. Όθεν ο Άγιος δια να μη φανή παρήκοος, εδέχθη και στανικώς την αξίαν και τόσην σπουδήν έβαλεν εις αυτήν την διακονίαν, οπού τινάς δεν τον εξεπέρασε πώποτε, και πάντοτε εις την Εκκλησίαν ευρίσκετο, καταγινόμενος εις τας αναγνώσεις των ιερών βιβλίων, από τας οποίας εσύναξε και πολλήν σοφίαν πνευματικήν. Και ως καλός ζωγράφος πάντοτε εδιάλεγε τα εκλεκτότερα πρωτότυπα, δια να ζωγραφίση την εικόνα της ψυχής του με τας περφανεστέρας αρετάς, και να την κάμη ωραιοτάτην με τα ποικιλόχροα και πνευματικά άνθη, καθώς και εποίησε. Διότι όποιος θέλει να καταλάβη τους μεγάλους αγώνας του, από τούτο το μικρόν ας συμπεράνη τα μεγαλύτερα, οπού τας περισσότεραις φοραίς εστέκετο από το βράδυ έως το πρωί όρθιος, έχοντας τας χείρας του ως ο Μωϋσής υψωμένας, και επροσηύχετο ολονύκτιον.

Ούτως ουν οσίως και θεοφιλώς πολπευόμενος ο Όσιος, ηθέλησε τέλος πάντων να αποφύγη τελείως τον κόσμον και τα του κόσμου, δια να εύρη την ποθουμένην ησυχίαν του. Και δια τούτο πάντοτε εδέετο του Θεού να του αποκαλύψη το ποθούμενον. Και δη μίαν νύκτα προσευχόμενος, και έχοντας το πρόσωπόν του κατά γης, και ικετεύοντας με θερμά δάκρυα, ήκουσεν ουρανόθεν φωνήν, οπού του έλεγε· «Νικάνωρ, έξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενείας σου, και πορεύου εις το του Καλλιστράτου όρος, και αγωνίζου εκεί καλώς· και εγώ έσομαι μετά σου, του διαφυλάττειν σε πάσας τας ημέρας της ζωής σου, και ακουστόν ποιήσω το όνομά σου, και δοξάσω σε εις πάντας τους αιώνας». Ο δε Όσιος ταύτην την φωνήν ακούσας, ευθύς ηγέρθη από της γης συν φόβω και χαρά, και εδοξολόγει μετά

διακρύων τον Κύριον. Ἦτο δε τότε κατά την σωματικὴν του ηλικίαν ὡς εικοσιεπτὰ χρόνων· και ὡς ἔμαθε παρά Κυρίου τον ποθούμενον τόπον της ησυχίας, ευθύς απεσκόρπισεν εἰς τους πτωχοὺς, χωρὶς αναβολὴν καιροῦ, ὅσα κινητὰ και ακίνητα πράγματα του εἶχαν μείνει ἀπὸ τα πατρικὰ του, και αποχαιρετήσας τους συγγενεῖς και φίλους του, ἐξήλθε μετὰ χαρὰς ἀπὸ την πόλιν. Περιπατώντας δε ἀπὸ κόσμου εἰς κάστρον, και ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἐδίδασκεν, ὡς ἄλλος Ἀπόστολος τους Χριστιανοὺς να φυλάττουν οθρῶς την ευσέβειαν. Διότι τότε οὐλίγορα εἶχαν σκλαβώσει, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, οἱ Ἀγαρηνοὶ την Κωνσταντινούπολιν και ἐπληθύνετο ἡ ἀσέβεια του λαοπλάνου Μωάμεθ. Ὅθεν πολλοὺς ἐστερέωσε προς την εἰς Χριστόν πίστιν ὁ μακάριος με την γλυκυτάτην διδασκαλίαν του και με τον καλὸν παράδειγμα της ἐναρέτου διαγωγῆς του. Φθάσας δε εἰς ἓνα χωρίον Σαρακίνα ονομαζόμενον, και διατρίψας ἐκεῖ καιρὸν ἰκανόν, πολλὰ θαύματα ἐτέλεσε δια της δυνάμεως του παντοδύμανου Θεοῦ· τα οὐοία, οὔτε ὅλα με συγχωρεῖ ὁ καιρὸς να τα διηγηθῶ, οὔτε πάλιν ὅλα ἠμπορῶ να τα σιωπήσω· και δια τούτο περιγράφω ολίγα ἀπὸ τα πολλά, δια να καταλάβετε την μεγάλην ἀρετὴν του Ἀγίου, και την παρρησίαν οὐοῦ εἶχεν εἰς τον Θεόν.

Ἀνθρωπὸς τις ἀπὸ το αὐτὸ χωρίον ἐκυριεύετο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, το οὐοίον, ὡς εἶδε τον Ὅσιον ἐρχόμενον εἰς το χωρίον, ἐφώναζε μεγαλοφῶνως, και ἔλεγε· «Διώξατε τον Νικάνορα ἀπ' ἐδῶ, ὅτι δεινῶς με βασανίζει ὁ ἐρχομὸς του». Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι οὐοῦ ἐφύλαττον σιδηροδέσμιον τον δαιμονιζόμενον, ἔδραμον μετὰ δακρύων, και ἔπεσαν εἰς τους πόδας του Ἀγίου, παρακαλοῦντές τον να ἔλθη προς τον ἀσθενή, να τον ἰατρεύση. Ὁ δε Ὅσιος, ὡς συμπαθῆς οὐοῦ ἦτον, τους ευσπλαγχνίσθη και ἦλθεν εἰς τον πάσχοντα. Το δε δαιμόνιον, ὡς εἶδε τον Ἄγιον, ἄρχισε να τάρᾶσση τον δαιμονιζόμενον, να τον χυρπά κατὰ γης, να τρίξη τους ἀγρίους οδόντας κατὰ του Ἀγίου, και να φωνάζη ἐλεεινῶς· «Ἀδικεῖς με, Νικάνορ, ἀδικεῖς με». Ὁ δε Ἄγιος ποιήσας προς Κύριον δέησιν, και ἐγγίσας το στόμα του πάσχοντος με την ράβδον οὐοῦ ἐβάστα, παρευθύς ἐξήλθε το δαιμόνιον, και ἔμεινεν ὁ ἄνθρωπος υγιῆς και σωφρονῶν, δοξάζοντας τον Θεόν, και τον Ἄγιον.

Γυνὴ δε τις πάλιν ἀπὸ το αὐτὸ χωρίον, εἶχε πάθος χαλεπὸν αιμορροΐας, το οὐοίον δεν ἠμπούρεσε να θεραπεύση με διάφορους ἰατροὺς. Ὅθεν μιμουμένη και αὐτὴ την πίστιν της αιμορροούσης οὐοῦ διηγείτε ὁ ἱερός Λουκάς, ἐπήγε ὀπισθεν του Ἀγίου, και ἐγγίσασα μετὰ πίστεως εἰς το ἄκρον του ἱματίου αὐτοῦ, παρευθύς ἰατρεύθη ἀπὸ το πολυχρόνιον ἐκεῖνο και ἀνίατον πάθος της.

Άλλος άνθρωπος πάλιν έκειπο παράλυτος εις όλον το σώμα, μη δυνάμενος παντελώς να κινηθή, και βαστάζοντάς τον οι συγγενείς του εις ένα κρεβάτι, τον έφεραν εις το κατάλυμα του Αγίου, παρακαλούντες αυτόν να κάμη έλεος εις εκείνον τον άθλιον. Ο δε Άγιος βλέποντάς τον ένα ελεεινόν θέαμα, τον εσυμπόνεσε, και ποιήσας εις αυτόν το σημείον του τιμίου Σταυρού, είπα κρατήσας της δεξιάς χειρός είπεν· «Εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού έγειρε, και περιεπάτε». Και ευθύς με τον λόγον ηγέρθη ο πρώην παράλυτος, και περιεπάτει, δοξάζων τον Θεόν, και ευχαριστών τον Άγιον. Όθεν θέλοντας ο Όσιος να αποφύγη την τιμήν των ανθρώπων, δια τα θαύματα οπού έκαμνε, μετέβη εκείθεν, και διαβάς από την Κλεισούραν, ήλθεν εις το όρος Καλλιστράτου, ο ο Κύριος εις κατοικίαν αυτού προητοίμασε.

Κονεύσας γουν ο Όσιος εις την υπώρειαν του όρους και βλέποντας το ησυχαστικόν του τόπου ημφραίνετο πως ηύρε τον ποθούμενον τόπον της ησυχίας του. Και δη περιπατώντας το πετρώδες και δύσβατον του τόπου εκείνου, έφθασεν εις το χείλος του ποταμού, και ορά άντικρυς τόπον αρμόδιον της ησυχίας του, ένθα ελθών, εύρεν ένα σπήλαιον υψηλόν και δυσανάβατον, εις το οποίον ανέβη με πολύν κόπον, και έκτισε μικράν ανάπαυσιν, ανακαμίζοντας και την σεβασμίαν μονήν του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (ήτις ίσταται έως την σήμερον0 και εκεί έμμενον ο Όσιος, και ελεπούργει με πνεύμα ταπεινώσεως, και με συντετριμμένην καρδίαν. Η τροφή του δε ήτον τα χόρτα και ακρόδρυα οπού εγέννα εκείνη η έρημος, με τα οποία ετρέφετο όσον μόνον να ζη, και να ημπορή να εργάζεται την αρετήν. Διότι τόσους κόπους και ταλαιπωρίας υπέμεμεν εκεί ο Άγιος, οπού είναι αδύνατον να τους απαρθηθή, και να τους περιγράψη τινάς καταλεπτώς· επειδή πάντοτε ενέκρωνε την σάρκα με άκραν νηστείαν, με ολονύκτιους προσευχάς, με παντελή χαμευνίαν, και σχεδόν με κάθε αρετήν πνευματικήν, και σωματικήν στενοχωρίαν· τα οποία μην υποφέροντας να βλέπη ο μισόκαλος διάβολος, δεν έπαυεν οπού να του προξενή διαφόρους επιβουλάς και πειρασμούς. Και μίαν νύκτα καθώς επροσηύχετο ο Άγιος, εμετασχηματίσθη ο της αληθείας εχθρός εις σχήμα Αράπη, και επήγε κρατώντας εις τας χείρας ένα γυμνωμένον σπαθί, και εφοβέρριζε να τον θανατώση, ανίσως και δεν φύγη απ' εκεί. Ο δε Όσιος γνωρίζοντας την επιβουλήν του πονηρού, εποίησε το σημείον του τιμίου Σταυρού, και ευθύς αφανής ο φανείς εγένετο, και ως καπνός διελύθη.

Άλλην νύκτα πάλιν ήλθεν ο αλιήριος με πλήθος δαιμόνων κατ' αυτού, και εφώναζον φοβερώς, έτρζαν τους οδόντας, εφοβέρριζαν, έπασχον να γκρεμίσουν το

σπήλαιον και το κελλίον του να τον πλακώση· αλλά δεν εδυνήθησαν να κάμουν τίποτες οι ανίσχυροι εμποδιζόμενοι υπό της θείας δυνάμεως. Μετά δε τον θάνατον του Οσίου ήλθον οι ψυχοφθόροι δαίμονες και εγκρέμισαν εκείνο το σπήλαιον, δια την έχθραν οπού είχαν προς τον Άγιον, φοβούμενοι μη τύχη και κατοικήση εκεί πάλιν άλλος ενάρετος, και τους καταπολεμεί ο Όσιος.

Άλλοτε πάλιν επήγαμαν την νύκτα, και εγίνονταν ως κόρακες, φωνάζοντες μεγαλοφώνως, δια να τον φοβίσουν. Άλλοτε εγίνοντο σκορπίοι, και τον επλήγωναν εις τους πόδας, όταν επροσεύχονταν. Αμή ο Άγιος ήτον πάντοτε ακαταπτόητος, και εστέκετο στερεός ως αδάμας, μη βάζοντας κατά νουν τας ταραχάς και πανουργίας του δυσμενού, διότι ήτον ένοπλος με την θείαν δύναμιν, και δεν ημπορούσαν να τον βλάψουν, άλλ' ως υπό πυρός φλογιζόμενοι έφευγον έντρομοι.

Και τί να περιγράψω καταλεπτώς τους πειρασμούς του ανθρωποκτόνου διαβόλου; Τούτο λέγω μονάχα, δια να καταλάβετε την πολλήν του καρτερίαν και υπομονήν, ότι ηγωνίζετο να μιμηθή τους παλαιούς εκείνους προπάτορας· κατά μεν τα πάθη τον Ιώβ, κατά δε τους πειρασμούς τον Ιωσήφ, και τους άλλους κατ' άλλον τρόπον το κατά δύναμιν. Προ πάντων δε είχεν αποκτήσει ο μακάριος την μακαριάν ταπείνωσιν, και ποτέ δεν ηθέλησε να φορέση λαμπρά φορέματα, με όλον οπού εκατάγονταν από γένος λαμπρόν και πλούσιον· αμή πάντοτε εφορούσεν ένα ευτελές και τρίχμον ιμάτιον με μεγάλην ταπείνωσιν.

Όθεν πολλάκις οι μαθηταί του Αγίου Διονυσίου του εν τω Ολύμπω όρει ασκήσαντος, εθαύμαζον, βλέποντες την μεγάλην ταπείνωσιν οπού είχεν ο Όσιος Νικάνωρ εις τα φορέματα. Δια το οποίον είπεν εις αυτούς ο Όσιος Διονύσιος· «βλέπετε, αδελφοί, μέγαν θησαυρόν κρύπτει υποκάτω εκείνο το ευτελές τριβώνιον». Ταύτα ως ήκουσαν περί του Οσίου Νικάνωρος δύο τινές πλούσιοι Χριστιανοί, και μαθόντες ακριβώς τα περί τούτου, επήγαν δρομαίοι εις την σκήτην του, θέλοντες να υποταχθούν εις αυτόν. Ο δε Όσιος Νικάνωρ προγνωρίζοντας εκ θείας χάριτος τον ερχομόν τους, εξήλθεν από το κελλίον του, και τους υπεδέχθη φιλοφρόνως, και λέγει προς αυτούς· «Τί προς εμέ τον ευτελή του Δεσπότου Χριστού δούλον ήλθετε τέκνα, αφέντες τον πολύν εν αρετή Διονύσιον; Δεν έχει τούτο το ευτελές μου ιμάτιον καμμίαν αρετήν κεκρυμμένην, ως παρ' εκείνου ηκούσατε· μόνον υπάγετε προς εκείνον τον όντως όσιον και ενάρετον». Ταύτα ειπών προς αυτούς ο Όσιος, και εισελθών εις το κελλίον του, έκλεισε την θύραν. Οι δε ίσαντο έξω, και τον επαρακαλούσαν μετά δακρύων να τους υποδεχθή, και να τους κουρεύση το

συντομώτερον. Βλέποντας ο Όσιος την πολλήν υπομονήν, και τον ένθεον πόθον τους, ήνοιξε την θύραν, και τους υπεδέχθη, και τους εδίδαξεν κανώς όλα τα της μοναχικής πολιτείας, και μετά τρεις ημέρας τους ένδυσε το άγιον σχήμα, και τους είχε πάντοτε μεθ' εαυτού αγωνιζομένους τον καλόν δρόμον της ασκήσεως.

Άλλ' επειδή ήτο αδύνατον να κρύπτεται η αρετή τοιούτου φωστήρος, ηθέλησεν ο Θεός να σώση δι' αυτού και άλλους πολλούς. Και δια τούτο μίαν νύκτα καθώς επροσηύχετο ο Όσιος μετά πολλών δακρύων έμπροσθεν της Εικόνας του εσταυρωμένου Χριστού, ήκουσε φωνήν γλυκυτάτην εκ της Εικόνας, λέγουσαν· «Νικάνωρ, ανάβηθι ταχέως εις την κορυφήν του Όρους, και εκεί θέλεις εύρει την Εικόνα μου εν τη γη κεκρυμμένην, και κτίσον εκκλησίαν εκεί εις τον εμόν όνομα, και κελλία, ότι λαόν θέλεις μου ποιμάνει περιούσιον». Ταύτα ακούσας ο Όσιος, εσηκώθη το πρωί, και λαβών τινάς μαθητάς, ανέβη επάνω εις την κορυφήν του βουνού, και εκεί εύρε πεπαλαιωμένον και χαλασμένον θεμέλιον, και τόπον δύσβατον, και δάσος βαθύ. Όθεν κόπτοντες τα δένδρα, ρίπτοντας τους λίθους, σκάπτοντας τα πεπαλαιωμένα εκείνα θεμέλια, εύρε την αγίαν Εικόνα του Σωτήρος Χριστού, ως θησαυρόν πολύτιμον, εν τη γη κεκρυμμένην· την οποίαν λαβών εις χείρας μετά φόβου και χαράς, εδόξασε τον Θεόν, οπου τον ηξίωσε να εύρη τοιούτον μέγαν θησαυρόν. Και μεθ' ημέρας τινάς παραλαβών τέκτονας επιδεξιους, έκτισε την σεβάσμιον Μονήν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, με παρεκκλήσια ωραία, με πύργους στερεούς, με θαυμαστά κελλία, με τραπεζαρείον εύμορφον, και με άλλα αξιέπαινα οικοδομήματα, καθώς έως την σήμερον φαίνονται. Εις τα οποία όλα συνεκοπίαζε και αυτός, και εδούλευεν αντάμα με τους τέκτονας εις την κατασκευήν του Ιερού Μοναστηρίου δια το συμφέρον των αδελφών.

Αφ' ου δε ετελειώθη το σεβάσμιον Μοναστήριον, τότε καθ' εκάστην έτρεχον πλήθος Χριστιανών από διαφόρους τόπους. Άλλοι μεν δια να μονάσωσιν εκεί, έτεροι δε δια να λάβωσι την ευλογίαν του και άλλοι δια να ακούσουν την γλυκυτάτην και ψυχοσωρήριον διδασκαλίαν του· και έκαστος ελάμβανε το προσφυές αντίδοτον πάσης ψυχικής και σωματικής ασθενείας. Διότι ο Άγιος, όχι μονάχα με ψυχωφελή λόγια τους εσυμβούλευεν, αλλά και με διαφόρους ιατρείας τους ευεργετούσε, τινάς μεν ιατρεύοντας με μοναχήν την αφήν της αγίας του δεξιάς, άλλους δε με το εγγίξιμον της ράβδου του, και άλλους με μοναχόν τον λόγον· μερικούς ογλίγορα, και μερικούς αργοπορικά, κάθε ένα καθώς απήτει η πίστις του και η μετάνοια· και ήτον ο Άγιος κοινός ευεργέτης και ιατρός άμισθος, γνόμενος εις όλους μεταδοτικός δια την των πολλών ψυχικήν ωφέλειαν.

Οὕτως μεν οὖν εναρέτως και αγγελικῶς επολιτεύθη ο Ὅσιος ὄλον τον καιρόν της ζωής του και με τόσους κόπους και αγώνας ασκητικούς ετελείωσε τον δρόμον της παροικίας του. Οὕτως δε ἦλθεν ο καιρός να μεταβή εις την ἄλλην ζωήν την αἰώνιον, δια να λάβη την αξίαν αμοιβῆν των αγώνων του, τότε εκ θείας χάριτος επρογνώρισε και την ημέραν της τελειώσεώς του. Και συνάξας ὄλους τους μαθητάς του, τους εἶπεν, ὅτι μετά τρεις ημέρας τελειώνει ο δρόμος της ζωής του, και υπάγει προς το ποθούμενον. Εκείνοι δε ως ἤκουσαν, ἤρχισαν να κλαίουν, και οδύρωνται τη υστέρησίν του απαραμύθητα, ολοφυρόμενοι την ορφανίαν τους. Ο δε Ἄγιος τους επαραμύθει με λόγια συμβουλευτικά, και παραμυθητικά, λέγοντας προς αυτούς. «Μη λυπεῖσθε, τέκνα μου αγαπητά, δια τον θάνατόν μου, δότι τούτο το πικρόν του θανάτου ποτήριον εἶναι κοινόν, και δεν ημπορεῖ να το αποφυγή τινάς. Μόνον σας συμβουλεύω να φυλάξετε αμετασάλευτα, ὅσα διαλαμβάνει η διαθήκη μου, ανίσως αγαπάτε την σωτηρίαν σας· και πολιτεύεσθε κοινοβιακῶς εις ὄλα τα πράγματά σας· να ἔχετε πρώτον μεν την εις Θεόν αγάπην και ευσέβειαν, ἔπειτα δε και την εις ἀλλήλους ἀδελφικήν αγάπην και ομόνοιαν. Να φυλάξετε ακριβῶς την παράδοσιν των Ἀγίων Πατέρων, ὅσα περί πίστεως και εναρέτου διαγωγῆς ἔγραψαν, και ὅσα το Τυπικόν του Αγίου Σάββα τρανώς διακελεύεται περί Εκκλησιαστικῆς τάξεως, και περί αρετῆς. Γυναῖκα ποτέ μη δεχθῆτε εις το Μοναστήριον, εἴτε καλογραῖα εἶναι, εἴτε κοσμική, ἢ Βασιλέως μήτηρ, ἢ Βασίλισσα εἶναι, οὔτε παιδί νέον και ἀγένειον. Ποτέ να μη χειροτονήσετε Διάκονον, ἢ Ιερέα ἀνάξιον· ὅτι ἄλλο δεν παροργίζει τον Θεόν, ὅσον ο ἀνάξιος Ιερεὺς. Εάν ποτέ δεν ἤθελεν ευρεθῆ τινάς ἀξιος ἀπό το αὐτό Μοναστήριον να γένη Ηγούμενος, υπάγετε εις το Μοναστήριον του Βαρλαάμ, και ερευνησατε εκεί τινά ἀξιον. Εἰ δε πάλιν δεν εὔρητε και εκεί, υπάγετε εις το Μοναστήριον του τιμίου Προδρόμου, του εν τη σκήτη της Βερροίας, εις το κτήριον του εμου ἀδελφου και συνασκητου Διονυσίου, και ζητήσατε μετά πολλῶν δακρῶν και δεήσεων κανένα ἀξιον υποκείμενον, δια να προχειρίσετε Ηγούμενον. Εἰ δε τέλος πάντων δεν ευρεθῆ οὐδέ εκεί πρόσωπον ἀξιον λόγω τε και ἔργω, γνέσθω και ὅποιος εκλεχθῆ ἀπό την Ἀδελφότητα, πλην ἔστω ευλαβῆς και σώφρων, και ἀξιος Ιερεὺς. Προς τούτοκ να μην ἔχη ἄδειαν τινάς ἀπό εσάς τους Μοναχοὺς να πηγαῖνη εις τας πανηγύρεις των κοσμικῶν, δότι ο Θεῖος νόμος προστάζει οὕτως· Ἀββάν εις λιπὴν κοσμικου καθίσαντα, ως νεκρόν λογίζεται αὐτόν ο Θεός. Ἀργός να μη κάθεται ποτέ τινάς, ἀλλ' ἢ να προσεύχεται εις το κελλίον του, ἢ να αναγνώσκη τας θεοπνεύστους γραφάς, ἢ να εργάζεται ο μεν εν ἀμπέλω, ο δε εν κήπῳ, και ἄλλος εις ἄλλην υπηρεσίαν. Δότι ο Ἀπόστολος Παῦλος λέγει· Μηδεὶς ἀργός εσθέτω. Ποτέ τινάς, ω τέκνα μου αγαπητά, να μην ἔχη σακκούλι χωριστόν του Ηγουμένου, μηδέ να ἔχετε

προς αλλήλους μνησικακίαν καταλαλιάν τε και έχθραν. Μηδέ να σηκώση ο ένας χέρι κατά του άλλου, αλλά να έχετε αγάπην, υπομονήν κα ταπεινώσιν. Ει δε τινάς δεν ήθελε φυλάξει αυτάς τας παραμικράς μου παραγγελίας, ας διωχθή από το Μοναστήριον ως ψωριάρικον πρόβατον, δια να μη μολυνθούν από την ψώραν του και τα λοιπά πρόβατα της του Χριστού μάνδρας. Εάν δε ποτέ συμβή και σκανδαλισθή ο ένας με τον άλλον, ας φιλιόνεται προ της δύσεως του ηλίου, δια να μη μένουν εις έχθραν, και εύρη χώραν ο διάβολος, και τους ρίψη μεγαλύτερα ανομήματα. Οι γέροντες και προκομένοι εις τα Θεία, και πρακτικοί εις τα πάντα νουθετείτε τους αμαθείς και νέους. Οι νέοι πάλιν υποτάσσεσθε εις τους πρεσβυτέρους, και ακούετε με προσοχήν και αγάπην τας νουθεσίας τους. Και εάν ταύτα όσα σας είπα, και όσα γράφω εις την διαθήκην μου φυλάξετε, θέλετε αξιωθή της των Ουρανών Βασιλείας, να ευφραίνεσθε μετά δικαίων. Ει δε και δεν τα φυλάξετε, θέλετε λάβει τον μισθόν της παρακοής, να τιμωθήσθε εις την αιώνιον κόσασιν».

Αυτά λοιπόν και άλλα περισσότερα εδίδασκεν ο Όσιος τους μαθητάς του, και τους επαρηγορούσε να μη λυπούνται δια τον θάνατόν του. Τη δε έκτη του Αυγούστου μηνός εσυνάχθησαν πολλοί Χριστιανοί εις το Μοναστήριον ένα μεν δια την Εορτήν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, άλλο δε δια να λάβουν ευλογίαν από τον Όσιον. Ο δε Όσιος τους υπεδέχθη πατρικώς, και μετά την απόλυσιν της θείας λειτουργίας τους εφίλευσε πλουσιοπαρόχως, και τους εξαπέστειλε. Μετά δε ταύτα εμβήκεν εις το κελλίον του, και ευθύς τον εκυρίευσε πυρετός, και έκειπο πλαγιασμένος εις την κλίνην του. Τη δε ερχομένη ημέρα ηγέρθη το πρωί, και ελθών εις το Κυριακόν, και ιερουργήσας, εκονώνησε τα άχραντα Μυστήρια. Και εξελθών μετά την Θείαν Κοινωνίαν, είπε πάλιν προς τους μαθητάς του ` « Ήλθε τώρα η ώρα, τέκνα μου, δια να πηγαίνω προς το ποθούμενον Δεσπότην μου. Εσείς δε εις το εξής αγωνισθήτε όσον δύνασθε, να φανήτε ευάρεστοι εις τον Θεόν και αυτός θέλει σας κυβερνά πάντοτε πνευματικά τε και σωματικά, εάν έχετε εις αυτόν όλην την ελπίδα σας.

Και μη λυπείσθε πως εγώ χωρίζομαι σωματικώς από εσάς, διότι πνευματικώς ποτέ δεν θέλω αποχωρισθή. Και εάν εύρω παρηρησίαν προς τον Δεσπότην Χριστόν ο ανάξιος, δεν θέλω παύσει οπού να δέωμαι της βασιλείας του δια την σωτηρίαν σας».

Ταύτα ειπών προς αυτούς ο Άγιος, και ευχόμενος, και ευλογών τους περιστώτας πάντας μοναχούς τε και λαϊκούς, και πλαγιάσας επί της κλίνης του, παρέδωσε το πνεύμα εις χείρας Θεού κατά το αφθ' (1519) έτος εν μηνί Αυγούστω Ζ'.

και την μεν μακαρίαν αυτού ψυχήν λαβόντες οι Άγιοι Άγγελοι μετά πάντων των Οσίων και Δικαίων, την επήγαν εις την άνω Ιερουσαλήμ με ύμνους και δοξολογίας. Το δε πανίερρον αυτού και σεβάσμιον Λείψανον ενταφίασαν ευλαβώς, με υμνωδίας και δάκρυα, εις το Παρεκκλήσιον του τιμίου Προδρόμου. Το οποίον καθ' εκάστην άπειρα θαύματα επτελεί εις δόξαν Χριστού του Θεού ημών, και διαμένει παντοδαπών νοσημάτων αλεξιπήριον, και πηγάς ιαμάτων βρύει τοις μετά πίστεως αυτώ προστρέχουσι. Διότι τοιούτω τρόπω οϊδε δοξάζειν ο Θεός τους αυτών αντιδοξάζοντας· τας μεν αγίας αυτών ψυχάς συναριθμοί με τας αϋλους ουσίας των Αγγέλων, τα δε σεβάσμακα αυτών Λείψανα τα αποδείχνει πηγάς ιαμάτων, και νόσων πολυτρόπων φυγαδευτήρια. Πολλά μεν ουν και άπειρα θαύματα ετέλεσε, και τελεί καθ' εκάστην το αγώτατον Λείψανον του θαυματουργού Νικάνορος· από τα οποία, αφίνοντας τα πολλά δια συντομίαν, θέλω διηγηθή μερικά όσα έκαμεν εις τους καθ' ημάς χρόνους, δια να γνωρίσετε την μεγάλην αρετήν του Αγίου, και την παρρησίαν οπου έχει εις τον Θεόν.

Ευρίσκοντο ποτέ εις απορίαν χρημάτων οι του Μοναστηρίου πατέρες, δια να πληρώσωσι τα βαρύτατα χρέη οπου δοκιμάζουν από τους μισοθέους Αγαρηνούς· και μην έχοντας ελπίδα βοηθείας από άλλο μέρος, έκριναν άπαντες κοινή γνώμη· να ευγάλωσι τον μέγαν όντως και πολύτιμον θησαυρόν, την πένσεπτον λέγω κάραν του Οσίου Νικάνορος, να απέλθωσιν εις τα Σέρβια, επειδή τότε δια τας των ανθρώπων αμαρτίας είχεν ακολουθήσει φθοροποιός πανούκλα εις εκείνην την πολπειάν· καθ' ένα μεν τρόπον να ελευθερώση ο Θεός τους Χριστιανούς από την πανόλεθρον εκείνην νόσον, δια πρεσβειών του δούλου αυτού Νικάνορος, κατ' άλλον δε, να προφθασθή και το Μοναστήριον δια της των Χριστιανών ελεημοσύνης. Και δη λαβόντες την Αγίαν Κάραν δύο ευλαβείς Ιερομόναχοι, ο Πανοσιώτατος Ηγούμενος κυρ Δαβίδ, και ο Πνευματικός Νεόφυτος, εμίσεισαν από το Μοναστήριον μετά της συνοδείας αυτών, και το εσπέρας έφθασαν, Θεού βοηθούντος, εις ένα χωρίον ονομαζόμενον Καισαρίαν· τους οποίους απαντήσας ένας Χριστιανός ευλαβής Νικόλαος τούνομα, τους υπεδέχθη χαροποιός εις τον οίκόν του, και τους εφιλοξένησεν αβραμιαίως. Το δε πρωί τους επαρακάλεσε να ψάλωσιν Αγιασμόν εις τον οίκον του, και αυτός πηγαίνοντας έδωσεν ειδησιν εις τους γεπόνους του, δια να έλθουν να αγιασθούν και να ασπασθούν την σεβάσμιον του Αγίου Κάραν. Όθεν οι μεν Ιερομόναχοι βλέποντες την ευλάβειαν του Νικολάου, άρχισαν να ψάλωσιν τον Αγιασμόν. Οι δε λαοί ως ήκουσαν, έδραμον μικροί και μεγάλοι, άνδρες τε και γυναίκες, και ησπάζοντο πανευλαβώς την πάνσεπτον Κάραν. Ανάμεσα δε εις εκείνας

επλησίασε και μία κόρη άσεμνος, και ακάθαρτος, να ασπασθή την Αγίαν Κάραν, και παρευθύς έπεσεν εις την γην ως αποθαμένη, το οποίον βλέποντες οι άνθρωποι, έλαβον μέγα φόβον και τρόμον, και ερράντιζαν με νερόν την κόρην να σηκωθή. Όθεν μετά πολλής ώραν, ηγέρθη ολίγον, και εκάθισε, και την ερωτούσε η μήτηρ της να της ειπή την αιτίαν. Η δε κόρη με φόβον πολύν απεκρίθη, λέγουσα· «Εγώ ως επλησίασα να ασπασθώ την Κάραν του Αγίου, εφάνη μοι εκεί ένας Καλόγερος κοκκινογένης, και με εκτύπησεν ένα ράπισμα εις το πρόσωπον λέγοντάς μοι μετά πολλού θυμού· εγώ την ώρα ταύτην ήθελα, πάντολμε, να σε θανατώσω, επειδή ούτως ερρυπωμένη και ακάθαρτος ετόλμησας να μοι εγγίσης· αλλά πάλιν δια την πολλήν ευλάβειαν του πιστού μου τούτου Νικολάου χαρίζω σοι την ζωήν· και πρόσεχε εις το εξής να μη πλησιάσης αναξίως τοις Ιεροίς, δια να μη πάθης κανένα χειρότερον». Ταύτα ακούσαντες οι παρεστώτες εθαύμασαν, και έδωσαν δόξαν τω παντοδυνάμω Θεώ, και τω θαυματουργώ Νικάνορι.

Αναχωρήσαντες δε οι πατέρες εκείθεν, επήγαμαν κατά τον σκοπόν τους εις τα Σέρβια· και κατά το μέσον της οδοπορίας τους υπήντησεν ένας υπηρέτης του τότε Αρχιερέως, της των Σερβίων Εκκλησίας, Ζαχαρίου του θεοφιλούς ανδρός. Και μαθών παρά των πατέρων τα περί του Αγίου, επιστρέφοντας ανήγγειλε την υπόθεσιν τω Αρχιερεί. Όστις ακούσας εθυμώθη πρώτον κατά των Ιερομονάχων, και ήθελε να τους αποδώξη, μη πιστεύοντας τα όσα έλεγον περί του Αγίου· επειδή και δεν ήτο εκόμη γνωστά εις όλους. Μετά δε ταύτα ερευνήσας ακριβώς την υπόθεσιν, και βεβαιωθείς παρά των αξιοπίστων Χριστιανών τα θαύματα του Αγίου, και μάλιστα πιστωθείς δια του Συγγιλώδους γράμματος του Μοναστηρίου, μετέτρεψε τον θυμόν εις ημερότητα, και έδωσεν άδειαν εις τους πατέρας να ψάλλουν ακωλύτως Αγιασμούς εις όλην την Επαρχίαν του. Καθώς, λοιπόν, έκαμαν αρχήν οι πατέρες να ψάλλουν Αγιασμούς εις τα Σέρβια, άρχισε να τρίζη και το Κιβώτιον, οπού είχε την Κάραν του Αγίου. Και τούτο έγινε και άπαξ, και δις, και πολλάκις· και απορούσα οι άνθρωποι εις το τοιούτον τεράστιον. Μετά δε ολίγας ημέρας εγνώρισαν την του Αγίου θαυματουργίαν. Διότι όσον έτριζε το Κιβώτιον, τόσον η λοιμώδης και φθοροποιός νόσος εξωστρακίζετο από την Πολιτείαν. Και ανάμεσα εις διάστημα ολίγων ημερών ηλευθερώθησαν όλοι οι Χριστιανοί από τον αφνίδιον εκείνον και φοβερόν θάνατον του λοιμού και εδόξαζον τον Θεόν, και τον Άγιον.

Τούτο το παράδοξον θαύμα βλέποντες οι Αγαρηνοί ωργίζοντο, και μαγειάν την του Αγίου θαυματουργίαν ωνόμαζον οι άφρονες. Όθεν απεφάσισαν δύο πάντολμοι Γιανίτζαροι, υπό του πατρός αυτών διαβόλου παρακνούμενοι, δια να

πιάσουν τους πατέρας, όταν περέρχωνται τα σοκκάκια, να τους πάρουν την Αγίαν Κάραν, και να την συντρίψουν επάνω εις τας πέτρας. Οι μεν ουν ασεβείς ταύτα κατά του Αγίου εμελέτησαν. Ο δε καρδιογνώστης Θεός, οπού δοξάζει τους δούλους του, και φυλάττει τα άγια αυτών Λείψανα αβλαβή, τί εποίησεν; Εξαπέστειλεν εις εκείνους τους άφρονας οργήν θυμού αυτού, και απέθανεν ακνιδίως από πανούκλαν εκείνην την νύκτα ο ένας από εκείνους, ομού με όλους τους ανθρώπους του κατηραμένου οίκου του. Εις δεν τον άλλον εφάνη ο Άγιος εν οράματι και λέγει αυτώ μετ' οργής· «Τί ήτον το πονηρόν οπού κατ' εμού εμελέτησας να πράξης ομού με τον σύντροφόν σου, πάντολμε; Εγώ έλαβον παρά Θεού θέλημα να σε θανατώσω την νύκτα ταύτην, ως και τον παράφρονα φίλον σου· αλλά πάλιν σε ελέησα, δια να γένης κήρυξ της δικής σου σωτηρίας, και της συμφοράς του συντρόφου σου». Ταύτα ως είδε και ήκουσεν ο ασεβής, ευθύς έντρομος εσηκώθη από την κλίνην του, και εδέετο του Αγίου να του συγχωρήση το πταισίμον. Και το πρωί εξήλθε, και έλεγε παρρησία τοις πάσιν, όσα κατ' όναρ ο Άγιος του ειπε, και όσα αυτός με τον σύντροφόν του εμελέτα να πράξη κατά της σεβασμίας του Αγίου Κάρας.

Αυτή λοιπόν είναι, ώ φιλοακροάμονες Χριστιανοί, η αγγελομίμητος, και θαυμαστή πολπεία του οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος, καθώς εγώ σήμερα με συντομίαν την επερίγραψα. Ούτω θεοφιλώς ηγωνίσαστο και κατεπάλαυσε τον νοητόν δράκοντα· ούτω και εδοξάσθη παρά Θεού, και έλαβε τον της νίκης στέφανον. Τοιαύτην παρρησίαν εύρε προς τον Δεσπότην Χριστόν, δια τους πολλούς και ασκητικούς του αγώνας, εις τόσον οπού πάντοτε βρύει πηγάς ιαμάτων, εις τους μετά πίστεως αυτώ προστρέχοντας.

Όθεν και ημείς οπού ηξιώθημεν σήμερα να ακούσωμεν την θεάρεστον αυτού πολπείαν, ας τον εγκωμιάσωμεν το κατά δύναμιν ως νικητήν του μισοκάλου εχθρού. Ας πανηγυρίσωμεν την χαρμόσυνον Εορτήν του με ύμνους και δοξολογίας· και ας αγωνισθώμεν να τον μιμηθώμεν, εις την κατά Θεόν πολπείαν, όσον δυνάμεθα· ίνα και ημείς της των Ουρανών Βασιλείας αξιωθώμεν. Χάρπι και φιλανθρωπία του ανάρχου Πατρός, και του μονογενούς Υιού, και του ομοουσίου Πνεύματος, της ζωοποιού και αδιαρέτου Τριάδος. Ή πρέπει κράτος, και τιμή, εις τους απεράντους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστῶμεν στίχους δ' και ψάλλομεν στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε εκ του ξύλου σε νεκρόν.

Δεύτε ο χορός των Μοναστῶν, και των φιλεόρτων τα στίφη, πανηγυρίσωμεν, μνήμην την ετήσιον, και πανσεβάσμιον, του οσίου Νικάνορος, θερμῶς εκβοῶντες, πρόφθασον και λύτρωσον, νυν τους κέτας σου, πάσης λοιμικής ασθενείας, και των συμφορῶν, και κινδύνων, Πάτερ, τας προς Κύριον πρεσβεΐας σου. (Δίς)

Ὅλος συνεκράθης τῷ φωτί, συ τῷ απροσίτῳ παμμάκαρ, ηλίου του νοητοῦ, του εν Θαβῶρ λάμπαντος, αυγαίς θεότητος· και προς τούτου τον έρωτα, Σοφέ ανετάθης, πόνοις της ασκήσεως σαρκός τα βράσματα, πάντα κατασβέσας ενθέως, και της ουρανού και θείας, δόξης ηξιώθης πανασοῖδιμε.

Πάσας τας του βίου ηδονάς, ρέοντα και άστατον πλούτον, και την επίκληρον, δόξαν βδελυξάμενος, πατριδα έλιπες· τον Σταυρόν γαρ αράμενος, επ' ὤμων προθύμως, Χριστῷ ηκολούθησας, Νικάνορ ὅσε· ὅθεν παρ' αυτού εκομίσω, στέφανον αμάραντον δόξης, και μετά Οσίων συνηρίθμησαι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Το μέγα κλέος των μοναζόντων, Νικάνορα τον παμμέγιστον, εν ὡδαίς και ὕμνοις ευφημήσωμεν σήμερον· ούτος γαρ ως ρόδον ηδύπνοον, μέσον ακανθῶν ανεβλάστησε, ναόν αυτῷ περικαλλή και περίβλεπτον, επί γης εκ βάθρων ανεδειματο· ὅθεν και ανδρικῶς κατά του αντιπάλου αγωνισάμενος, τον της νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ εκομίσαστο· ὡ και πρεσβεύει απαύστως υπέρ των ψυχῶν ημών.

Και νυν, της Εορτής.

Εις τον Στίχον, Στιχηρά προσόμοια, ήχος β΄.

Οίκος του Εφραθά.

Σήμερον η σεπτή, και εύσημος επέστη του θεοφόρου μνήμη, ευφραίνουσα τους πίστει, και πόθω εορτάζοντας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Νίκην ήρας Σοφέ, κατά του αντιπάλου και είληφας το στέφος, Νικάνορ και γαρ ώφθης, ονόματι και πράγματι.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Δέχου των ευσεβών, λπάς τε και δεήσεις των σε τιμώντων πόθω και δώρησαι την ρώσιν, ψυχής αυτοίς και σώματος.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Δέσπονα αγαθή, ημών μη επιλάθη των σε ομολογούντων, κυρίως Θεοτόκον, εν ώρα της ετάσεως.

Απολυτίκιον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Νίκης είληφας, άφθαρτον στέφος, πάτερ όσει, παρά του Κτίστου, των σων αγώνων αντάξιον έπαθλον· την γαρ πατρίδα λιπών την επίγειον, της ουρανού οικήτωρ γεγένησαι· όθεν πάντες σε πίστει και πόθω γεραίρομεν· χαίροικ Νικάνορ, Οσίων ομόσκηγε.

Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά το προοιμικόν Ψαλμόν το, Μακάριος ανήρ. Εις το, Κύριε, εκέκραξα, ιστώμεν στίχους η΄ και ψάλλομεν της Εορτής Στιχηρά προσόμοια δ΄, και του Αγίου δ΄.

Ήχος δ΄. Ως γενναίον εν Μάρτυσιν.

Ως φωστήρα παγκόσμιον, ως αστέρα πολύφωτον, εν τω στερεώματι καταυγάζοντα, της Εκκλησίας Πανεύφημε, και πάσαν φωτίζοντα, την υφήλιον φαιδραί, των

θαυμάτων σου λάμψεσι, πάντες σήμερον, ευφημούμέν σε πόθω συνελθόντες, και πιστώς την ιεράν σου, επιπελούμεν πανήγυριν.

Εγκρατείας και δάκρυσι, προσευχαίς και δεήσεσι, πάθη τα του σώματος κατεμάρανας, και τον εχθρόν κατεπάλαισας, Νικάνορ στερρότατε· και δοχείον καθαρόν της Τριάδος γενένησαι, Παναοίδιμε· και τρυφήν πάσαν πρόσκαιρον μισήσας, προς ουράνιον και θείαν, μετεβιβάσθης απόλαυσιν.

Νίκης όντως φερώνυμος, αληθώς αναδέδεξαι· πλούτον γαρ εμίσησας, και ευγένειαν, και πάσαν άλλην του σώματος Παμμάκαρ απόλαυσιν, και κατέθραυσας στερρώς, του Βελίαρ τα βέλεμνα, και απείληφας, νίκης στέφος, Νικάνορ ουρανόθεν· και Οσιών τας χορείαις, συναγελάζη γηθόμενος.

Αρετήν πάσαν ήσκησας, επιμόνωσ θεόπνευστε· τον Σταυρόν επ' ώμων γαρ, συ αράμενος, Χριστώ θερμώς ηκολούθησας, και χάριν ουράνιον, εκομίσω παρ' αυτού, κατ' αξίαν των πόνων σου, Παναοίδιμε, του ίσθαι τας νόσους των εν πίστει, την σεπτήν σου και αγίαν, επιπελούντων πανήγυριν.

Δόξα. Ήχος πλ. β'.

Εκ στειρευούσης νηδύος, καρπός ευκλής ανεβλάστησε, Νικάνωρ ο παναοίδιμος, και ευωδίας πνευματικής πάσαν ενέπλησε την υφήλιον, και μύρα θαυμάτων καθ' εκάστην προχέει, τοις ευσεβώς αυτώ προστρέχουσι. Τούτον ουν και ημείς άσμασιν εγκωμίων καταστέψωμεν, λέγοντες· Χαίροις ο τη παντευχία του Πνεύματος θωρακισθείς, και κατά των δαιμόνων ανδρείως αγωνισθείς. Χαίροις ο της νίκης φερώνυμος, ο λαμπρόν το τρόπαιον κατά του αντιπάλου στησάμενος, και της νίκης το στέφος παρά του αγωνοθέτου Χριστού κομισάμενος. Χαίροις ο θερμός προστάτης και αντιλήπτωρ των πίστει προσόντων σοι. Αλλά και νυν μη διαλείψης πρεσβεύων, μακάριε, τω Σωτήρι και Θεώ, όπως ίλεως γενήσεται ημίν εν τη ημέρα της κρίσεως.

Και νυν. Της Εορτής.

Είσοδος. Το, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισίν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς

αυτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμούνται. Κρηνούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος ἐς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποθήστες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος το Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 16)

Δίκαιοι ἐς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Υψίστου. Δια τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι ἡ δεξιὰ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τὸ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν ἐς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν ἐς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονες. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιπρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε. Μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωπίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλος ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου, ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος το Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐράρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νουν ἄκακον. Τελεωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, δια τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτο· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΙΔΙΟΜΕΛΑ. ΉΧΟΣ Α΄.

Ευφραίνου πόλις Θεσσαλονίκη, και αγάλλου Χριστόν δοξάζουσα, ότι εκ σου ανεβλάστησε Νικάνωρ ο θαυματόβρυτος, ο σήμερον ημίν εις ευφημίαν προκειμένος, ον ευφημούντες εν πίστει ανακράζομεν λέγοντες· χαίροις ο τον αρχέκακον εχθρόν ανδρικός τροπώσάμενος, και Χριστόν τον Θεόν ολοψύχως σαυτώ ενστερνισάμενος, ον εκτενώς ικέτευε, του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΉΧΟΣ Β΄.

Τον εξ ακάρπου νηδύος κατ' επαγγελίαν αναλάμψαντα, και τω Δεσπότη των όλων οσίως ευαρεστήσαντα, τον της ερήμου πολίτην, και του Καλλιστράτου το στήριγμα, εν ψαλμοίς και ύμνοις μελωδικώς ευφημήσωμεν, και Χριστόν τον Θεόν δοξολογήσωμεν, λέγοντες· ο γενναίον αριστέα τον θεοφόρον σου, κατά του δεμού πολεμήτορος αναδειξας, και την νίκης το στέφος αυτώ δωρησάμενος, παράσχου και ημίν τας αυτού ικεσίας, άφεσιν αμαρτιών, και το μέγα έλεος.

ΉΧΟΣ Δ΄.

Έλαμψε τοις πέρασι σήμερον, ως άλλος αστήρ φαεινός Νικάνωρ ο παναοιδιμος, πάντων των πιστών φωτίζων τας διανοίας, και νόσους χαλεπάς αποδιώκων, εκ των εν πίστει και πόθω τελούντων την σεβάσιμον μνήμην αυτού· παρρησίαν γαρ προς τον Θεόν μεγίστην εκτήσατο, ω και πρεσβεύει απαύστως υπέρ των ψυχών ημών.

Δόξα. ΉΧΟΣ ΠΛ. Α΄.

Δεύτε πιστοί συνελθόντες ενθέως, πνευματικήν χορείαν συστησώμεθα, εν τη ενδόξω πανηγύρει του θεοφόρου Πατρός, και τούτον επαίνοις και υμνωδίας χαρμονικώς καταστήσωμεν. Τον γαρ αόρατον εχθρόν, τη δυνάμει του Σταυρού ανδρικός ετροπώσατο, και των πόνων τα γέρα παρά Θεού εκομίσασατο, και νυν εν ουρνοίς μετ' Αγγέλων χοροβατών, Χριστόν απαύστως δοξολογεί, μετά των Οσίων, και πάντων των Δικαίων· ου τας πρεσβείας, Χριστέ ο Θεός, εν ειρήνη την ζωήν ημών διαφύλαξον, και της μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι, ως αγαθός και φιλάνθρωπος.

Και νυν. Της Εορτής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

ΉΧΟΣ Α΄. ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ.

Των φιλεόρτων τα στίφη, δεύτε συνδράμωμεν, και ύμνοις εγκωμίων, καταστέψωμεν πόθω. Νικάνορα τον μέγαν· ούτος γαρ νυν, πανδαισίαν προτίθεται, τοις την αυτού εκτελούσι χαρμονικώς, θείαν μνήμην και σωτήριον.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Τον πολιστήν της ερήμου, τον οσιώτατον, των μοναστών το κλέος, των πιστών τον προστάτην, Νικάνορα τον θείον, πάντες πιστοί, ευφημήσωμεν σήμερον, ότι πρεσβεύει απαύστως υπέρ ημών, λυτρωθήναι πάσης θλίψεως.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Θαυμάτων ρείθρα πηγάζει, η θεία κára σου, τοις πίστει προσιούσι, θεοφόρε Νικάνορ, και νόσους εκδώκει παντοδαπάς. Όθεν ταύτη προστρέχουσι, δος και ημίν των κινδύνων απαλλαγήν, ταις προς Κύριον πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ήχος πλ. δ'.

Βιοτήν αγαπήσας ισάγγελον, τας του βίου ηδονάς βδελυξάμενος, πλούτον και ευγένειαν εις ουδέν λογισάμενος, και τω θείω πόθω πυρποληθείς, πατριδα κατέλιπες, και τω Χριστώ θερμώς ηκολούθησας. Όθεν και εις ύψος αρετών αναδραμών, νυν εις ουρανοίς μετ' Αγγέλων συναγάλη, και τη Τριάδι παρίστασαι, εκτενώς δεόμενος, υπέρ των πίστει και πόθω τιμώντων σε.

Και νυν. Της Εορτής.

Απολυτίκιον. Ήχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκης ειληφας, αφθαρτον στέφος, πάτερ όσιε, παρά του Κτίστου, των σων αγώνων αντάξιον έπαθλον· την γαρ πατριδα λιπών την επίγειον, της ουρανού οικήτωρ γεγένησαι· όθεν πάντες σε πίστει και πόθω γεραίρομεν· χαίροις Νικάνορ, Οσίων ομόσκηνε.

Και της Εορτής. Και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Το, Θεός Κύριος, και τα τροπάρια του Αγίου και της Εορτής.

Εις την α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ήχος α'. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Νικάνωρ ο κλενός, τους πιστούς συγκαλείται, υμνήσαι την αυτού πανσεβάσμιον μνήμην· ανοούμεν και δοξάζομεν, τον δοξάσαντα Κύριον, ώ παρίσταται, υπέρ ημών ικετεύων, βλάβης ρύσασθαι, παντοίας του πολεμίου, και πάσης κολάσεως.

Ἔτερον ὁμοιον.

Αγώνας τους σεπτούς, ευσεβώς του οσίου, Νικάνωρος πιστοί, ευφημήσωμεν πόθω, ούτος γαρ ηγωνίσατο, αληθώς υπέρ άνθρωπον· όθεν έστεψε, τούτον Χριστόν τοις στεφάνοις, της ασκήσεως, και κληρονόμον της άνω, λαμπρότητος έδειξε.

Και της Εορτής.

Εις την β' Στιχολογίαν. Ἦχος γ'. Την ωραιότητα.

Αξιώς Όσιε, συ του ονόματος, πολγευσάμενος, νίκης φερώνυμε, και τον εχθρόν καρτερικώς, εις τέλος τροπωσάμενος, πόνοις και ιδρώσί σου, τούτον Πάτερ απέπνιξας, και κατετραυμάτισας, των δαιμόνων τας φάλαγγας· διο και νικητής αναδέδειξαι, και της νίκης το στέφος απειληφας.

Ἄομοιον.

Το αδαμάντινον της καρτερίας σου, και το επίπονον της σης ασκήσεως, ορών ο βάσκανος εχθρός, τα σπλάγχνα επρώσκετο· στένων οίμοι έλεγε, και εντρόμως εκραύγαζε· παύσον του τοξεύειν με, εγκρατείας τοις βέλεσιν· ου φέρω γαρ οράν σε Νικάνωρ, εν σώματι ασωμάτος βιούντα.

Και της Εορτής.

Μετά τον Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Την Σοφίαν και Λόγον.

Των θαυμάτων την χάριν πεπλουτηκώς, θεοφόρε Νικάνωρ παρά Θεού, αξίως των πόνων σου, εκομίσω τα έπαθλα, του ίασθαι τας νόσους, ψυχής τε και σώματος, των εν πίστει και πόθω, αεί προσιώντων σοι· όθεν και αιμόρρουν, τη αφή του κρασπέδου, ευθύς εθεράπευσας, και παράλυτον ήγειρας, προσευχή σου προς Κύριον· ώ πρέσβευε σοφέ εκτενώς, των παισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις ευσεβώς εκτελούσι, την πανέορτον μνήμην σου.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Επεφάνης σήμεραν.

Θαυμαστός ο Κύριος, ο αναδειξας, θησαυρόν πολύτιμον, την θείαν κάραν σου Σοφέ, πιστώς γαρ ταύτη προστρέχοντες, εκ των κινδύνων, και νόσων λυτρούμεθα.

Και της Εορτής.

Οι Αναβαθμοί, το πρώτον Αντίφωνον του δ' Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν αναπέδωκεν ἡμῖν.

Πάσα βουλή. Ευαγγέλιον (ζήτηει εἰς τον Ὅρθρον του Μεγάλου Αντωνίου), ο Ν΄ ψαλμός.
Και το παρόν.

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τα των Ἀγγέλων τάγματα σήμερον, συν τοῖς χοροῖς των Οσίων ευφραίνονται, και ἀνθρώπων τα πλήθη ἐπὶ τῆς γῆς συναγάλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ του θεοφόρου Πατρὸς, και Χριστὸν ἐκτενῶς δοξάζουσι, το τούτον δοξάσαντα.

Οἱ Κανόνες, πρώτον τῆς Εορτῆς μετὰ των Ειρμών εἰς ς'.

Εἶτα ο παρὼν του Ἁγίου εἰς η', οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Τὴν σὴν γεραίρῳ Νικάνωρ μνήμην Πάτερ

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξὼ το στόμα μου.

Τα χεῖλη τα βέβηλα, και ρυπαρὰ μου ἀνάπτυξον, Νικάνορ μακάριε, ὅπως τὴν μνήμην σου, τὴν χαρμόσυνον, ὑμνήσω θεοφόρε, και ἄσω γηθόμενος, σου τα θαυμάσια.

Ἡ θεία και πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου Ὅσιε, φαδρῶς ἀνατέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θεῷ σου τεμένει, και πόθῳ δοξάζοντας, τον σε δοξάσαντα.

Ναὸς καθαρῶτατος, ἐγένου πάτερ του Κτίστου σου, σεαυτὸν καθηράμενος, ἐνθέως Ὅσιε, πόνοις σώματος, και προσευχαίς συντόνοικ, και πάντα τῷ κρείπτονι ὑποταξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ θεοχώρητε, και ἐπουράνιε τράπεζα, τον ἄρτον ἡ φέρουσα, τον ἀγεώργητον, πάσης λύτρωσαι, γενένης τοὺς ὑμνούοντας, και πίστει γεραίροντας, τον θεῖον τόκον σου.

Ωδή γ'. Τους σουσ υμνολόγους.

Η θεία σου Μάκαρ πολιτεία, Αγγέλους κατέπληξε σοφέ· ορώντες γαρ εν σώματι, αγγελικώς βιούντά σε, χαρμονικώς ηγάλλοντο, τον πάντων Κτίστην δοξάζοντες.

Νηστείας και δάκρυσι Παμμάκαρ, και θείαις παννύχοις προσευχαίς, σαυτόν καθοπλισάμενος αντέστης ανδρικώτατα, κατά του κοσμοκράτορος, και νίκης στέφος απείληφας.

Γενναίως μισήσας Θεοφόρε, τον κόσμον και τούτου τα τερπνά, πλούτόν τε και ευγένειαν, και πάσαν ηδυπάθειαν, και τον Σταυρόν αράμενος, Χριστώ θερμώς ηκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ευρύχωρον σκήνωμα του Λόγου, και πλάκα θεόγραφον Αγνή, και κλίνην πορφυρόστρωτον, γνώσκονές σε Δέσπονα, χαρμονικώς βοώμέν σοι· χαίρε Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα. Ήχος δ'. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Εν τω όρει ο Χριστός, του Καλλιστράτου αληθώς, σε ανέδειξε σοφέ, άλλον φωστήρα παμφαή, της οικουμένης τα πέρατα φωταγωγούντα, θάλποντα ψυχάς, των τιμώντων σε, νόσων σκοτασμούς, εκδϊώκοντα· όθεν πιστοί σε άπαντες γεραίρομεν, και μετά πόθου κραυγάζομεν· Νικάνορ σώζε, πάσης ανάγκης, τους τελούντας την μνήμην σου.

Και της Εορτής.

Ωδή δ'. Ο καθήμενος εν δόξη.

Ρητορείαις των σοφών σου, Αποστόλων επόμενος, Βασιλεύ των όλων, πάντα εις ουδέν ελογίσατο, ο σος θεράπων Νικάνωρ ο θαυμάσιος, και ανέδραμε, προς αρετών ύψος Δέσποτα.

Ανδρικώς κατά του πλάνου, και δεινού πολεμήτορος, αντετάξω μάκαρ όπλω, του Σταυρού συμφραξάμενος, και νικητής ανεδείχθης καρτερώτατος, και απείληφας, στέφος της νίκης αμάραντον.

Ικεσαίαις σου παμμάκαρ, τον Θεόν εκδυσώπησον, άφεσον παισμάτων, πάσιν ημίν δούναι ως εύσπλαγχνος, τοις προσκυνούσιν εκ πίστεως την κάραν σου, και λυτρώσασθαι, πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με Παρθένε, και βορβορωθέντα τοις παισίμασι, κάθαρον του ρύπου, όμβρους μοι δακρύων παρέχουσα, ως ομβροφόρος νεφέλη, ίνα κράζω σοι· Απειρόγαμε, χείρε πιστών η αντίληψις.

Ωδή ε΄. Εξέστη τα σύμπαντα.

Ως δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον Όσιε, προς τας διεξόδους των υδάτων, έφυς παρέχων καρπόν ευφραίνοντα, πάντων τας καρδίας των πιστών, εκτελούντων άσμασι, την σεβάσμιον μνήμην σου.

Νικάνορ τα σκάμματα, και οι σεπτοί αγώνές σου, ους εν ταις ερήμοις καθυπέστης, σπεύδων προς όρος των αρετών ανελθειν, νικώσι τας γλώσσας των βροτών, όντως γαρ ηγώνισαι, υπέρ άνθρωπον Όσιε.

Ιδειν τα Ουράνια, κάλλη ποθών σοΐδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες πατριδα, και τας ερήμους, Πάτερ δώδευσας, και γέγονας δόξα μοναχών, και Οσίων σύσκηνος, και Αγγέλων συμμετοχος.

Θεοτοκίον.

Κακίας εξάρπασον, τον σον ικέτην Άχραντε, του δειμού εχθρού και κάθαρόν με, πάσης κηλιδος Θεοχαρίπτε· και δος μοι καρδίας συντριβήν, και θερμήν κατάνυξιν, προς μετάνοιαν δέομαι.

Ωδή ς΄. Την θείαν ταύτην.

Ανδρείως πλούτον εμίσησας, πατριδα και ευγένειαν σώματος και ηκολούθησας, τω προσκαλούντί σε, Όσιε, ω παρεστώς παμμάκαρ, ημών μνημόνευε.

Νικάνορ νίκης φερώνυμε, νικήσας τον αλάστορα όσιε, τρόπαιον έστησας, λαμπρόν της νίκης σου πάνσοφε, θείον ναόν εγείρας, τω Παντοκράτορι.

Ως ρόδον εύοσμον Όσιε, εκ στεΐρας σε νηδύος εβλάστησε, πασών των πόλεων, της Θεπταλίας η πρόεδρος, θείας οσμής πληρούντα, της γης τα πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ρητόρων άθεον φρύαγμα, και σέβας των ειδώλων πολύθεον, ο σος κατέστρεψε, τόκος Παρθένε αμόλυντε΄ον και νυν εκδυσώπει, υπέρ των δούλων σου.

Κοντάκιον. Πρώτον της Εορτής, είτα του Αγίου.

Ήχος δ΄. Επεφάνης σήμεραν.

Ιατρείον άμισθον η οικουμένη, των λειψάνων Όσσε, την ιεράν σου και σεπτήν, θήκην Νικάνορ εκτήσατο, όθεν αξίως, τιμώνεν την μνήμην σου.

Έτερον. Ήχος β΄. Τα άνω ζητών.

Την άνω ποθών, πατρίδα την Ουράνιον, και πλούτον ζητών, αδάπανον της χάριτος, μιμητής πανάριστος, και οσίων γέγονας Όσσε, συν αυτοίς Χριστώ τω Θεώ, μη παύσης πρεσβεύων υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος.

Της στειρευούσης το ένθεον βλάστημα, και της ερήμου το κάλλιστον θρέμμα, Νικάνορα τον παμμέγιστον, δεύτε πιστοί πάντες εγκωμιάσωμεν. Ούτος γαρ εκ βρέφους τον Χριστόν αγαπήσας, πλούτον και δόξαν επίκτηρον εβδολεύξατο, και κατά του αντιπάλου γενναίως ηνδρίσατο, εν εγκρατείαις και προσευχαίς, Χριστόν απαύστως δοξολογών΄ όθεν και παρ΄ αυτού των θαυμάτων την χάριν άφθονον εκομίσατο, και συν τοις των οσίων χοροίς, εν Ουρανώ συνευφραίνεται, μεθ΄ων απαύστως πρεσβεύει υπέρ πάντων ημών.

Τη Ζ΄ του αυτού μηνός, Μνήμη του οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού, του εν του Καλλιστράτου όρει αναλάμψαντος.

Κόσμον νικήσας και τα τούτου ηδέα,

νίκην αρίστην ήρας όντως, Νικάνορ΄

Εβδομάτη Νικάνωρ βίοτοιο όπωτε τελευτήν.

Ωδή ζ΄. Ουκ ελάτρευσαν.

Μιμησάμενος μακάριε το άπλαστον, Μωυσέως του θαυμαστού, γέγονας αληθινός, ποιμήν και διδάσκαλος, των προστρεχόντων σοι, και εκραύγαζες΄ ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός των Πατέρων ημών.

Νικητής και τροπαιούχος αναδέδειξαι, νικήσας καρτερικώς, δράκοντα τον πονηρόν, και νίκης απειληφας στέφος αμάραντον, και παρίστασαι, υπέρ ημών δεόμενος, των τιμώντων σου την μνήμην.

Η σεπτή και θεία κάρα σου πανόλβει, θαυμάτων έπλησε, την οικουμένην πολλών, και πάσης κακώσεως σώζει τους κάμνοντας, και κραυγάζοντας· ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον.

Μακάριος η κοιλία σου Θεόνυμφε· Θεόν γαρ έτεκες, σεσαρκωμένον εν γη, φθοράς το ανθρώπινον γένος λυτρώσασθαι, ώ κραυγάζομεν· ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η΄. Παιδες ευαγείς εν τη καμίνω

Η βέβηλος κόρη θεοφόρε, αμέσως τη θεία κάρα σου εγγίσασα, ταύτην κατασπάσασθαι, ράπισμα εδέξατο, την παρειάν μακάριε, ψάλλειν μη θέλουσα· τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Ναόν ωκοδόμησας εκ βάθρων, Χριστώ τω Σωτήρι και Θεώ ημών. Τούτου γαρ την πάνσεπτον, εύρες παναοίδιμε, εν γη Εικόνα Όσιε, ώ και ανέκραζες· τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Παράλυτον έσφιγξας τω λόγω, αιμόρρουν αφή κρασπέδου εθεράπευσας, ώσπερ ο Σωτήρ ημών. Τούτου γαρ τοις ίχνεσι, θερμώς κατηκολούθησας, και ανεκραύγαζες· τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θησαύρισμα υπάρχεις, και στάμνος χρυσή Παρθένε φέρουσα, Άρτον τον ουράνιον, εν ση γαστρί αμόλυντε· ώ μελωδούντες άπαντες, θερμώς κραυγάζομεν· τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ΄. Άπας γηγενής.

Τέρπου μοναστών, χορός και ευφράνθητι, ιδού γαρ έλαμψε, σήμερον η πάνσεπτος, του θεοφόρου μνήμη Νικάνορος· ον γεγηθότες άσμασιν εγκωμιάσωμεν, και συμφώνως πάντες εκβοήσωμεν· χαίροκς Πάτερ πιστών η ευπρέπεια.

Ἐχει ουρανός, το πνεύμά σου Ὅσιε, το ιερώτατον, γη δε σου το λείψανον, θησαυρόν μέγαν Πάτερ εκτήσατο, εν τω ναῶ τηρούμενον, ον συ ανήγειρας, η δε κάρα η σεπητή σου νάματα, ιαμάτων πηγάζει τοις κάμνουσι.

Ρώσιν μοι ψυχής, παράσχου και σώματος, Νικάνορ ὄσιε, τούτο το εφύμνιον, μετ' ευμενείας σοι προσφερόμενον, χαρμονικῶς μακάριε, αποδεχόμενος, και πταισμάτων ἀφεσὶν μοι δώρησαι, ταις προς Κύριον Πάτερ πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον.

Ρύσαι ο Θεός, την κληρονομίαν σου, πάσης κακώσεως, και την αμαυρότητα, της διανοίας μου διασκέδασον, πρεσβείας της τεκούσης σε και του Οσίου σου, και ειρήνην δώρησαι τοις δούλοις σου, δια μέγα και πλούσιον ἔλεος.

Εξαποστειλάριον. Φως αναλλοίωτον Λόγε.

Ως ελλαμφθεις τω αδύτω, φωτί φωτός ενεπλήσθης, της θείας φωτοφανείας, και τους τιμώντας φωτίζεις, υἱός φωτός χρηματίσας, την φωτοφόρον σου μνήμην.

Και της Εορτής.

Εις τους Αίνους, ιστώμεν στίχ. ς' και ψάλλομεν

της Εορτής γ'. Και του Αγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐλαμψεν η μνήμη σου, ως ἄλλος ἥλιος σήμερον, και την κτίσιν εφώτισεν, αυγαίς των θαυμάτων σου, ἔνδοξε Νικάνορ, δεινῶν νοσημάτων, αποσοβούσα την αχλύν, και ευρωστίας φως το γλυκύτατον, βραβεύουσα τοις κάμνουσι, και τω ναῶ σου προστρέχουσι, και την θείαν σου Ὅσιε, εκτελούσι πανήγυριν.

Νίκης τον φερώνυμον, των μοναστῶν το αγλάϊσμα, των οσίων το καύχημα, πιστῶν το προπύργιον, δεύτε εγκωμίων, ἀνθεςιν αξίως, στέψωμεν πόθω οι πιστοί, συμφώνως ἅπαντες ανακράζοντες· Νικάνορ παναοῖδιμε, νικητικῶς αναδέδουσαι, τον της νίκης σου στέφανον, δεξιὰ του Παντοκράτορος.

Κόσμον κατεφρόνησας, και ἡδονῶν των του σώματος, και Χριστῶ ηκολούθησας, ἐπ' ὤμων ἀράμενος στον Σταυρόν θεόφρον, ὦ την του Βελίαρ, κάραν συνέτριψας στερρῶς, θεία δυνάμει περκρρουρούμενος, και γήθεν προς ουράνια, μετεββάσθης γηθόμενος, πρεσβευτής ετοιμότητος, των πιστῶς ευφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σήμερον επέλαμψεν ἡ του θεοφόρου πανσεβάσμιος μνήμη, τη ενδόξω συναστράπτουσα Μεταμορφώσει του Σωτήρος Χριστού· ως αστήρ γαρ φαεινός, τω νοητῷ της δικαιοσύνης Ηλίω, φαιδρῶς συνεξανέτειλε, και πάντων των πιστῶν καταυγάξει τας διανοίας, προς ευωχίαν μυστικὴν των αγώνων αυτού προσκαλούμενος· ὄν και ημεῖς εν πίστει ευφημήσωμεν, λέγοντες· Νικάνορ παναοῖδιμε, πρόφθασον εξελού ημάς των συμφορῶν και κινδύνων, και ρύσαι κακώσεως πάσης τους δούλους σου.

Και νυν. Της Εορτής.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τα Τυπικά, και εκ του Κανόνος της Εορτής, ωδή γ΄.

Και του Αγίου ωδή ς΄.

Απόστολον και Ευαγγέλιον ζήτηι του Μεγάλου Αντωνίου.

Μεγαλυάρια ψαλλόμενα εις τον Όσιον.

Χαίροικ των θαυμάτων ο ποταμός, και των εν κινδύνοικ, απροσμάχητος βοηθός, ο θερμός προστάτης, των σε προσκαλουμένων, Νικάνορ μοναζόντων, δόξα και στήριγμα.

Νίκης τον φερώνυμον οι πιστοί, δεύτε συνελθόντες, ευφημήσωμεν εν ωδαίς, και στέψωμεν τούτον, στεφάνοικ εγκωμίων, Νικάνορ εκβοώντες, σώζε τους δούλους σου.

Χαίροικ των Σερβίων ο ιατρός, Γρεβενών το κλέος, και οικουμένης ο βοηθός· χαίροικ ο προστάτης, των σε τιμώντων πόθω, Νικάνορ Καλλιστράτου, φωστήρ πολύφωτε.

Ἔτερα εις την πάνσεπτον αυτού κάραν.

Δεύτε νυν προσέλθωμεν οι πιστοί, πίστει προσκυνούντες, την σεβάσμιον και σεπτήν, κάραν του Οσίου, και πόθω ασπασθώμεν, λαβάνοντες την ρώσιν, ψυχής και σώματος.

Κάραν την αγίαν σου ευλαβώς, Νικάνορ τιμώνεν, την συντρίψασαν του εχθρού, κάραν και λαβούσαν, τον στέφανον της νίκης, και πάσι χορηγούσαν, πιστοίς ίάματα.

Ἔτερον εις την αγίαν αυτού σιαγόνα.

Φύλαπτε Νικάνορ τους υμνητάς, και προσκυνητάς σου, τους τιμώντάς σου την σεπτήν, μάκαρ σιαγόνα, και λύτρωσαι κινδύνων, και πάσης επηρείας, ημάς τους δούλους σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ευλογήσαντος του ιερέως, το Κύριε, εισάκουσον.

Θεός Κύριος. Ἦχος δ΄.

Τω ασκηταίς ως αληθώς διαπρέψαντι, αμαρτωλοί και ταπεινοί νυν προσπέσωμεν, κάραν ασπαζόμενοι την σεβασμίαν αυτού, κράζοντες και λέγοντες· Πάτερ θείε Νικάνορ, πρόφθασον βοήθησον, εφ' ημάς τους ικέτας, και της πανώλους λύτρωσαι ημάς, ως παρρησίαν έχων προς Κύριον.

Δόξα Πατρί.

Ως των Ασωμάτων συνόμιλον, και των μοναζόντων ομότροπον, θεοφόρε Νικάνορ υμνούμέν σε, και πιστώως δυσωπούμέν σε, πρεσβεύειν υπέρ ημών Χριστώ τω Θεώ, όπως εύρωμεν έλεος.

Και νυν.

Ου σιωπήσομέν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξι· ει μη γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσοούτων κινδύνων, τίς δε διεφύλαξαν έως νυν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σους γαρ δούλους σώξεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν΄ Ψαλμός και ο Κανών μετά του στίχου, Άγιε, του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών. Εν δε τοις Θεοτοκίαις, Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Υγρὰν διοδεύσας.

Πολλοὶ συνεχόμενοι πειρασμοί, καὶ τὰς τρικυμίας τῶν κινδύνων παντοδαπαί, σοὶ προσπίπτομεν αναβιώντες, ἴλασθητι ἡμῖν Νικάνορ ἅγιε.

Ὦντως τῶν οσίων ἡ καλλονή, καὶ τῶν μοναζόντων, τὸ ἀγλαΐσμα τὸ σεπτόν, βρῦει σου ἡ κἀρα ἱαμάτων, παντοδαπούς κρουνοὺς τοῖς σοὶ προστρέχουσι.

Ἀθλοὶς τῶν ἀγώνων ὦ ἀσκητά, μάκαρ θεοφόρε, σε ἐδόξασεν ὁ Θεός. Νικάνορ τῆς ἐρήμου τὸ θρέμμα, τῆς οἰκουμένης φωστήρ διαυγέστατος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντας ὅτ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρὰ σου, ἀξίωσον ἡμᾶς Θεομήτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Ωδή γ'. Ουρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἡμῶν ἔχομεν, σὴν τιμίαν κἀραν ἰάσεις, πᾶσι βλυστάνουσαν, τοῖς σοὶ προστρέχουσι, καὶ εὐλαβῶς προσκυνούσι, καὶ πιστῶς γεραίρουσι, ταύτην πανόλβιε.

Ἰκετεύομεν πάντες, σε νίκης φερώνυμε, κατὰ τὴν πανώλους τὰς νίκας, λαμπρῶς ἀράμενον, ἐν τῇ δυνάμει Χριστοῦ, ἀποσοβεῖν καὶ δῶκεν, ἀφ' ἡμῶν τὴν μᾶστιγα, πᾶτερ θεόσοφε.

Πρὸς Θεὸν σε ἰκέτην, διάπυρον ἔχομεν, ὡς παρ' αὐτοῦ ἠξωμένον, θείων δυνάμεων ὄθεν καὶ νυν πρέσβευε, καὶ ἱαμάτων τὴν χάριν, δίδου τοῖς τιμῶσί σε, Νικάνορ ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ἀληθὴ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσπονα, σε τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἐξαφανίσασαν ὡς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν μερεύσαντα.

Διάσωσον, ἐκ παντοίων κινδύνων ἡμᾶς θεῖε Πάτερ, ὅτι πάντες πρὸς Θεὸν σε ἔχομεν, διάπυρον πρεσβευτὴν καὶ προστάτην.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα μνημονεῖ οἱ ἱερεῖς ἐκείνων, δι' οὓς ἡ Παράκλησις γίνεται.

Ελέησον ημάς ο Θεός... Ότι ελεήμων και φιλάνθρωπος Θεός υπάρχεις..

Κάθισμα. Ήχος β΄. Τα άνω ζητών.

Οσίων φωστήρ, και μοναζόντων καύχημα, Νικάνορ σοφέ, των ασκητών αγλαΐσμα, εκτενώς προσπίπτομεν, και βοώμέν σοι΄ σπεύσον διάσωσον, και εκ πανώλους λύτρωσαι ημάς, ως παρρησίαν έχων προς Κύριον.

Δόξα. Και νυν.

Πρεσβεία θερμή, και τείχος απροσμάχητον, ελέους πηγή, του κόσμου καταφύγιον, εκτενώς βοώμέν σοι΄ Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, και εν κινδύνων λύτρωσαι ημάς, η μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ωδή δ΄. Συ μου ισχύς.

Και πού λοιπόν, άλλον προστάτην ευρήσομεν; Πού δραμόντες, πού και σωθησόμεθα; Τίνα θερμόν σχώμεν βοηθόν; Μάστιγι λοιμώδους, οίμοι νόσου κλονούμενοι! Μετά την Θεοτόκον, εις την σην θείαν κάραν, την βρύουσαν ίσεις προστρέχομεν.

Τον ποταμόν, τον γλυκερόν των θαυμάτων σου, τον πλουσίως, τους πιστούς αρδεύοντα, πάτερ Νικάνορ, τοις σε θερμώς επικαλουμένοις, πλουσίως πάσιν ανάβλυσον, ρυσθήναι της πανώλους, και πάσης άλλης νόσου, θεοφόρε Πατήρ ημών όσιε.

Το ιερόν, των ασκητών αφέρωμα, παρθενίας το σκεύος το ένθεον, πάσι πιστοίς τον από Θεού ιαμάτων, χάριν, δαψιλεστάτην προχέοντα, Νικάνορα τον θείον, της ερήμου το θρέμμα, οι πιστοί κατά χρέος τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Πώς εξειπείν, σου κατ΄ αξίαν δυνήσομαι, τους αμέτρους, οικτρισμούς ώ Δέσποινα, τους την εμήν πάντοτε ψυχήν, δεμώς πυρουμένην, ως ύδωρ περιδροσίσαντας; Άλλ΄ ω της σης προνοίας, και της ευεργεσίας, ής αφθόνως αυτός παραπήλαυσα.

Ωδή ε΄. Ίνα τι με απώσω.

Μη ημάς νυν απώση, της κηδεμονίας σου, ώ θεοτίμητε, άλλ΄ επιβραβεύου, τοις τιμώσι σε θεία ίαματα, και δος ιατρείαν, εκ του τιμίου σου λειψάνου, τοις ικέταις σου νίκης φερώνυμε.

Εν πολλαῖς τρικυμῖαις, δεινῶς χειμαζόμεθα, οἰκτρά θηράματα, τῆς λοιμῶδους νόσου, ὑφ' ἧς ἐλεεινῶς βιβρωσκόμεθα. Ἀλλά δεομένοι, λύτρωσιν δος ἡμῖν καὶ ῥώσιν, ἰατρὲ καὶ θεράπον πανάριστε.

Τῶν ἀγγέλων τὸν βίον, ἐν τῇ γῇ κατώρθωσας, καὶ δι' ἀσκήσεως καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γεγένησαι ὅθεν ἠξιώθης, τῆς παρρησίας τῶν Ἁγίων, πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῶν δεομένων σου.

Θεοτοκίον.

Ευχαρίστως βοώμεν, χαίρει Μητροπάρθενε, χαίρει Θεόνυμφε, χαίρει θεῖα σκέπη, χαίρει ὄπλον καὶ τείχος ἀπόρθητον, χαίρει προστασία, καὶ βοηθὲ καὶ σωτηρία, τῶν εἰς σε προστρεχόντων ἐκ πίστεως.

Ὡδή ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σημείων τερατουργὸς μέγιστος, σὺ ὑπάρχεις ἐν τῇ Μακεδονία, θαυματουργῶν καὶ ἰώμενος πάντας, ἐκ τῆς λοιμῶδους οσίων ἀγλαΐσμα, δῶκων ταύτην ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἐλαύνων εἰς πῦρ τὸ ἐξώτερον.

Προστάτην σε ἐν τῷ βίῳ ἔχομεν, καὶ φρουρὸν καὶ ἀσφάλειαν Νικάνορ ἡ γὰρ τιμία καὶ θεῖα σου κἀρα, τῆς λοιμικῆς ἀμυντήριον ἔθαλε, τὴν χάριν σχοῦσα ἐκ Θεοῦ, χαλεπὰ ἐκδιώκειν νοσήματα.

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, τὴν πανσέβαστον ἁγίαν σου κἀραν, ὡς μύστης δε τῆς Τριάδος τελέσας, ταύτην σοφὲ καθέκτευε, ρυσθῆναι ἀπαντας ἡμᾶς, νοσημάτων παντοίων καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελὴ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι Κόρη, καὶ τῷ φωτὶ σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα. Ὡ Δέσπονα καὶ νῦν ἡμᾶς, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Διάσωσον, ἐκ παντοίων κινδύνων ἡμᾶς θεῖε Πάτερ, ὅτι πάντες πρὸς Θεὸν σε ἔχομεν, διάπυρον πρεσβευτήν καὶ προστάτην.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκούσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Εἶτα μνημονεῦει ὁ ἱερεὺς ἐκείνων, δι' οὓς ἡ Παράκλησις γίνεται.

Ελέησον ημάς, ο Θεός Ότι ελεήμων και φιλάνθρωπος Θεός υπάρχεις...

Κοντάκιον. Ήχος β΄. Προστασία των Χριστιανών.

Ως προστάτης των χριστιανών θερμότατος, και μεσίτης προς τον Θεόν διαπρύσιος, μη παρίδης αμαρτωλών δεήσεων φωνάς, αλλά πρόφθασον ως συμπαθής εις την βοήθειαν ημών, των πιστώς κραυγαζόντων σοι τάρχυνον εις πρεσβείαν, και σπεύσον εις ικεσίαν, ως παρηρησίαν κεκτημένος προς Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Προστασία των Χριστιανών.

Το Α΄ αντίφωνον του δ΄ ήχου.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκεν ημίν.

Πάσα νιοή. **Ευαγγέλιον, εκ του κατά Ματθαίον.**

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού μαθηταίς. Πάντα μοι παρεδόθη υπό του Πατρός μου και ουδείς επιγνώσκει τον Υιόν ει μη ο Πατήρ ουδέ τον Πατέρα τις επιγνώσκει, ει μη ο Υιός και ώ εάν βούληται ο Υιός αποκαλύψαι. Δεύτε προς με, πάντες οι κοπώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού, ότι πράός ειμί και ταπεινός τη καρδιά και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστί.

Δόξα Πατρι.

Ταις του σου οσίου πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον την λοίμην από της χώρας ταύτης.

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου...

Ελέησόν με ο Θεός, και το Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β΄.

Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ, εύ εργάτα των εντολών του Χριστού. Συ και το βάρος της ημέρας εβάστασας, συ και εδοξάσθης παρ' αυτού τοις λειψάνοις σου άλλ' ως παρηρησίαν κεκτημένος προς Κύριον, αυτόν εκτενώς ικέτευε του ρυσθήναι κινδύνων τους δούλους σου.

Δόξα. Και νυν.

Μεταβολή των θλιβομένων, απαλλαγή των ασθενούντων, υπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλν και λαόν, των πολεμουμένων η ειρήνη, των χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία των πιστών.

Σώσον, ο Θεός, τον λαόν σου... Ελεεί και οικτιρμοίς... Και αποπληρούμεν τας λοιπάς ωδάς του Κανόνος.

Ωδή ζ'. Παιδες Εβραίων.

Σιάτιστα αεί σε γεραίρει, την σεβάσμιόν σου κάραν προσκυνούσα, απουμένη θερμώς, των νόσων τας ίασεις, παρά Χριστού μακάριε, σαις θερμαίς ικετηρίαίς.

Δήμος Σερβίων και Κοζάνης, ασπαζόμενοι την ιεράν σου θήκην, μετά πόθου θερμώς, κραυγάζουσι βοώντες· εξελού ημάς άγιε, πάσης θλίψεως και νόσου.

Όλη ψυχή και διανοία, και καρδιά σε και χείλεσι γεραίρω, απολαύων των σων ίσεων Νικάνορ, δί' ων Χριστός δοξάζεται, ως Θεός εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Βλέψον ιλεω όμματί σου, και επίσκεψαι την κάκωσιν ην έχω, και δεινών συμφορών και βλάβης και κινδύνων, και πειρασμών με λύτρωσαι, αμετρήτω σου ελέει.

Ωδή η'. Τον εν όρει αγίω.

Καλλιστράτω εν όρει εδοξάσθης· φωνής θείας σαφώς σε ήκουσας καλούσης, και δί' αυτής Νικάνορ οδηγούμενος, εύρες του Δεσπότου, την άχραντον εικόνα.

Θεσσαλονίκης το εύοσμον ρόδον, Ιωάννου δε υιός και της Μαρίας, εξ ακάρπου νηδύος εξανέτειλεν, υπέρ ημών πρεσβεύων, και καθικετεύων, Χριστόν τον ζωοδότην.

Εν Ολύμπω εν ασκηταίς ο πάνυ, Διονύσιος σοι τρανώς Νικάνορ φάσκει· το ευτελές ιδού τούτο τριβώνιον, τίνα όντως κρύπτει, αφανή και μέγαν, αγκωσύνης πλούτον.

Θεοτοκίον.

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε θεία και μανναδόχε στάμνε, χαίρε χρυσή λαμπάς άσβεστος, χαίρε των παρθένων, δόξα και μητέρων, ωράϊσμα και κλέος.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φυγὰς ὁ δαίμων ὠφθη, τοῦ Σαρακιναίου, τὸ ὄνομά σου Νικάνορ, κραυγάζων φρικτῶς, ὅτε ἐξέβαλες τούτον, ὄπλω τῆς πίστεως.

Ἐν Σαρακίῃ αὐθις, τὴν αιμορροοῦσαν, ἀφῆ κρασπέδου Νικάνορ, τοῦ ἱματίου σου, ταύτην ἰάσω καθάπερ, Χριστὸς ὁ Κύριος.

Παράλυτον ἰάσω, ὄπλω καὶ δυνάμει, καὶ ἀηττήτῳ ρομφαίᾳ, τιμίου Σταυροῦ. Τῶν Γρεβενῶν δόξα χαίρε, Νικάνορ ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς σου τὰς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερόν τῆς ἀγνοίας δῶκουσα, τοὺς Θεοτόκον, σε καταγγέλοντας.

Ἄξιόν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς.

Τοῦ ἁγίου Νικάνορος.

Χαίροις τῶν Σερβίων ὁ ἰατρός, Γρεβενῶν τὸ κλέος, καὶ οἰκουμένης ὁ βοηθός, χαίροις ὁ προστάτης τῶν σε τιμώντων πόθῳ, Νικάνορ Καλλιστράτου φωστήρ πολύφωτε.

Ἔτερα ψαλλόμενα ἐν τῇ Λιτανείᾳ.

Φύλακα καὶ ρύστην καὶ βοηθόν, κατὰ τῆς πανώλους, ἔχομεν σὴν κἄρα καθηγητά, οσίων τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν ἡ δόξα, Νικάνορ θεομάκαρ, φρούρει τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμὸς προστάτης, τῶν σε προσκαλουμένων, Νικάνορ, μοναζόντων δόξα καὶ στήριγμα.

Κἄρα ἡ τιμία σου ἀσκητά, βρῦει ἀενάως, τῶν θαυμάτων θείους κρουνοὺς, ἐκ παντοίων νόσων καὶ λοιμικῆς πανώλους, ρυομένη τὸς πίστει ταύτην γεραίροντας.

Χαίροις τῶν οσίων ἡ καλλονή, καὶ τῶν μοναζόντων, τὸ ἀγλαῖσμα τὸ σεπτόν, ἅγιε Νικάνορ, σου τῆ τιμία κἄρα, λυτροῦται ἐκ κινδύνων τοὺς προσκυνούντας αὐτήν.

Ὡς ἀστέρα πάντων τῶν ἀσκητῶν, πολύφωτον μέγαν, διαλάμποντα τηλαυγῶς, τιμώμεν σε μάκαρ, θαυμάτων τὰς ἀκτίσι, δῶκοντα τὴν λοίμην τῶν προστρέχόντων σοι.

Νίκης φερώνυμον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόντες, εὐφημήσωμεν ἐν ὠδαίς, καὶ στέψωμεν τούτον, στεφάνοις ἐγκωμίων, Νικάνορ ἐκβώντες σῶζε τοὺς δούλους σου.

Δεύτε νυν προσέλθωμεν οι πιστοί, πίστει προσκυνούντες, την σεβάσμιον και σεπτήν, κάραν του οσίου, και πόθω ασπασθώμεν, λαμβάνοντες την ρώσιν ψυχής και σώματος.

Κάραν την αγίαν σου ευλαβώς, Νικάνορ τιμώμεν, την συντρίψασαν του εχθρού, κάραν και λαβούσαν, τον στέφανον της νίκης, και πάσι χορηγούσαν πιστοίς ιάματα.

Βρύει των λειψάνων σου αθλητά, ποταμούς θαυμάτων, καταρδεύοντας τους πιστούς, τους μετ' ευλαβείας, και πόθου προσκυνούντας, την σεβασμίαν κάραν σου οσιώτατε.

Ως στερρός αδάμας ο του Χριστού, και εν Καλλιστράτω, αναλάμπας νέος φωστήρ, ο όσιος Νικάνωρ, το θρέμμα της ερήμου, Χριστιανών το κλέος και η βοήθεια.

Νίκης τον επώνυμον ευσεβώς, και τον εν ασκήσει, διαλάμπαντα τηλαυγώς, της Θεσσαλονίκης, το γέννημα και θρέμμα, Γρεβενά Σέρβια και Κοζάνη, πάντες τιμήσωμεν.

Ιησού Σωτήρος τον μαθητήν, και τον εν ανάγκαις, απροσμάχητον βοηθόν, ασκητών το ρόδον, τον μάρτυρα Κυρίου, Νικάνορα τον μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

Κύριον ικέτευε εκτενώς, υπέρ των τιμώντων, την πανίερον κεφαλήν, και καταφιλούντων την θείαν σιαγόνα, σου του θαυματοβρύτου, Νικάνορ όσιε.

Ουρανόθεν ήκουσας την φωνήν, του Θεού παμμάκαρ, οδηγούσαν ως Αβραάμ, προς όρος Καλλιστράτου, σε τον αγωνισθέντα, εν τούτω θεοφρόνως Νικάνορ άγιε.

Λάμψεσι θαυμάτων σου αθλητά, πάσαν καταυγάξεις, την υφήλιον και φαιδρώς, ως φωστήρα όθεν, παγκόσμιον υμνούμεν, αοίδιμε Νικάνορ ημάς διάσωσον.

Άσμασιν υμνήσωμεν οι πιστοί, πάντες συνελθόντες, ανακράζοντες ευσεβώς, άγιε Νικάνορ, διάσωσον κινδύνων, αυχμού τε ανομβρίας τους ευφημούντάς σε.

Οικουμένης πάσης ο βοηθός, και της στερευούσης, ευκλεέστατος ο καρπός, ηδύπνοον ρόδον, και κλέος μοναζόντων, παμμέγιστε Νικάνορ σώζε τους δούλους σου.

Σώματος την ρώσιν και της ψυχής, ως θαυμάτων χάριν, θεοφόρε πεπλουτηκώς, παράσχου τοις σοις δούλοις, τοις σοι προσερχομένοις, θεοφόρε Νικάνορ και μακαρίζουσιν.

Τον λαμπρόν φωστήρα των Γρεβενών, και της Σιατίστης, απροσμάχητον βοηθόν, τον εκ Θεσσαλονίκης, Νικάνορα τον θείον, τον μέγαν ποιμενάρχην και λαμπροκήρυκα.

Ύψωσον τας χείρας σου προς Θεόν, υπέρ των σων δούλων, ώ Νικάνορ θαυματουργέ, και ἴλεων πάσιν, αὐτόν τη ση πρεσβεία, ἀπέργασαι παμμάκαρ τοις σε γεραίρουσιν.

Φύλαττε Νικάνορ τους υμνητάς, και προσκυνητάς σου, τους τιμώντας την σην σεπτήν, μάκαρ θείαν χείρα, και λύτρωσαι κινδύνων, και πάσης επηρείας ημάς τους δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Τρισάγιον.

Ότι σου εστίν. Απολυτίκιον Ὡς των Ασωμάτων συνόμιλον...

Εκτενής παρά του ιερέως και Απόλυσις.

Ήχος β΄.

Δεύτε προσελθόντες οι πιστοί, ζέοντες τω πνεύματι, πάντες και μετά πίστεως, δεύτε προσκυνήσωμεν κατασπαζόμενοι, την σεπτήν και αγίαν τε Νικάνορος κάραν, την θεομακάριστον και θαυματόβρυτον, και ταύτην καταστέψωμεν πάντες, ύμνοις και ωδαίς εγκωμίων, όπως δί αυτής εύρωμεν έλεος.

Πάντων προστατεύεις ... Την πάσαν ελπίδα μου... Δί ευχών...

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΑ

ΤΟΝ ΕΝ ΤΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΑΣΚΗΣΑΝΤΑ

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ΄. Τη Υπερμάχω Στρατηγώ.

Τον εν οσίοις θαυμαστόν θεῖον Νικάνορα, ανευφημήσωμεν πιστοί ενθέοις άσμασι, τον ως ήλιον εκλάμπαντα εν τω κόσμω, και διώξαντα αγνοίας την σκοτόμαναν, και την έπαρσιν δαιμόνων καταρράξαντα, τούτω κράζοντες· Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Οι Οἰκοι.

Άγγελος άλλος ώφθης επί γης βιοτεύων, θεσπέσιε Νικάνορ, ως όντως· υπερβάς γαρ θεσμούς φυσικούς, ως παρόντα προεώρας τα μέλλοντα· διόπερ πάντες εξιστάμενοι εβόων σοι τοιαύτα·

Χαίρε, το κλεός Θεσσαλονίκης·

Χαίρε, λαμπράς ο επώνυμος νίκης.

Χαίρε, ορθοδόξων γονέων το βλάστημα·

Χαίρε, ευσεβούντων απάντων εντρύφημα.

Χαίρε, ότι προελήλυθας εκ γαστρός στεριωτικής·

Χαίρε, ότι πεπολίτευσαι εν γη ως ο Βαπτιστής.

Χαίρε ότι παρείδες τα εν γη νηπιόθεν·

Χαίρε, ότι εδέξω φωτισμόν ουρανόθεν.

Χαίρε, λαμπτήρ του κόσμου αείψωτε·

Χαίρε, κλειών οσίων ομόσκυε.

Χαίρε, δι' ου επαγάλλεται κτίσις·

Χαίρε, δι' ου εδοξάσθης ο Κτίστης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Βλέποντες οι τεκόντες σε, Νικάνορ θεόφρον, θαυμάσιον ανύοντα βίον, ηλικίας έτι εκ παιδων, εκπληττόμενοι Θεόν εμεγάλυνον, αυτοις τέκνον χαρισάμενο, αυτώ βοώντες·

Αλληλούϊα.

Γνώσιν θεϊαν συλλέξας, ως ασύλητον όλβον, εκ Πνεύματος των θησαυρισμάτων των αμφοίν Διαθηκών, εταμίευσας, Όσιε, και ώφθης ούτω μεγαλέμπορος, ακούων παρ' ημών τοιαύτα·

Χαίρε, σαρκός τας ορμάς συστειλας·

Χαίρε, εχθρών καθελών τας στήλας.

Χαίρε, εγκρατείας κανών ακριβέστατος·

Χαίρε, προσευχήν εξασκήσας αθόλωτον.

Χαίρε, πλούτον ο τοις πένησιν δανείμας πατρικόν·

Χαίρε, ότι καταπέφλεξαι ζήλω όντως θεϊκώ.

Χαίρε, ο των Αγγέλων ζηλωσάμενον βιον·

Χαίρε, ο καταπτύσας τας βουλάς δαιμονίων.

Χαίρε, ως φως εκλάμπας τοις πέρασι·

Χαίρε, ο μέγας όντως εν τέρασι.

Χαίρε, ζυγόν του Κυρίου ο άρας·

Χαίρε, Χριστού αμπελώνος εργάτα.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Δύναμις του Υψίστου, σε ενίσχυε, Πάτερ, την κλίμακα την θεϊαν ως όντως ανερχόμενον των αρετών, η Θεός τρισήλιος επεστήρικτο· προς ον περ φθάσαι έσπευδες, κραυγάζων ασγήτως, μάκαρ·

Αλληλούϊα.

Έχων αεί τον φόβον σύνοικον του Κυρίου, σοφίας ως θεμέλιον θεϊας, όντως ακρογωνιαίου Ιησού, εις ναόν αυτού συνωκοδόμησαι άγιον· διο σοι προτρεπόμεθα βοάν τοιαύτα·

Χαίρε, πολλών ορφανών προστάτης·

Χαίρε, τροφεύ των πενώντων αύθις.

Χαίρε, αρετών απασών το θησαύρισμα·

Χαίρε, μοναστών το περίπυστον καύχημα.

Χαίρε, άγαλμα θεότευκτον της αγάπης εν Χριστώ·

Χαίρε, βιον εξασκήσας τε εν τη γη αγγελικόν.

Χαίρε, των Αποστόλων ο ομότροπος όντως·

Χαίρε, της βασιλείας του Θεού κληρονόμος.

Χαίρε, πιστών μεσίτης προς Κύριον·

Χαίρε, δεινού σατάν ελατήριον.

Χαίρε, ζωής εραστά της αγήρω·

Χαίρε, ανδρών μιμητά των αγίων.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Ζήλω της ησυχίας πυρακούμενος μάκαρ, και φίλτρω βεβλημένος τω θείω, εν παννύχοις ευχαίς καρτερών, και δεήσεσι προς Κύριον, Όσιε, τω πνεύματι το σώμα καθυπέταξας, Θεώ κραυγάζων·

Αλληλούϊα.

Ήκουσε την σην φήμην ο κλεινός Ιεράρχης, και βίου ακραφνές του σου, μάκαρ, και ως λύχνον εν λυχνία σε ευθύς πρεσβυτέρων και άκοντα τίθησι, φωτίζεν τους βωώντάς σοι, φωναίς ασιγήτοις ταύτα·

Χαίρε, το κλέος των ιερέων·

Χαίρε, αντίληψις δεομένων.

Χαίρε, των δαιμόνων, παμμάκαρ, αντίπαλε·

Χαίρε, των Αγγέλων των θείων συνόμιλε.

Χαίρε, ότι τα ουράνια επεπόθησας σοφώς·

Χαίρε, ότι κατεπάτησας ηδονάς τας της σαρκός.

Χαίρε, ο διανύσας ισαπόστολον τρίβον·

Χαίρε, ο διαρρήξας σχέσιν πάσαν γηϊνων.

Χαίρε, τερπνή κιθάρα του Πνεύματος·

Χαίρε, σοφέ θαυμάτων το πέλαγος.

Χαίρε, δί ου ο σατάν ετροπώθη·

Χαίρε, δί ου ο Χριστός εκηρύχθη.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Θεοφώτιστος στύλος τους πιστούς καταυγάζων, νυκτί κεκρατημένους δουλείας, καθωράθης, Νικάνορ σοφέ, και νεφέλη καύσωνας αναστέλλουσα τω θείω σου κηρύγματι, και πάντας καταπειθων κράζειν·

Αλληλούϊα.

Ίδον δήμοι Αγγέλων και εκρότησαν άμα το ένθεον της σης πολιτείας, και δαιμόνων τε φρίκη πληθύς συνεσχέθη μη τολμώσ' απενίσαι σοι· βροτοί δε τους αγώνάς σου θαυμάζοντες, πιστώσ βωόμεν·

Χαίρε, ο κήρυξ της μετανοίας·

Χαίρε, το αύχος της Εκκλησίας.

Χαίρε, ο κρατύνας πιστούς εις ευσέβειαν·

Χαίρε, ο λιπών σου του γένους την εύκλειαν.

Χαίρε, όργανον κρουόμενον θείω πλήκτρω μυστικώς·

Χαίρε, άρουραν νεώσας σου της ψυχής ασκητικώς.

Χαίρε, θείω αρότρω ο βαλών σου την χείρα·

Χαίρε, ανεπιστρόφως τεμών αύλακα θείαν.

Χαίρε, πυρός ακήσεως μέγιστος·

Χαίρε, φρουρός των δούλων σου κράτιστος.

Χαίρε, Πολλών οδηγέ προς τα άνω·

Χαίρε, πηγή ακενώτων θαυμάτων.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Κύριος ουρανόθεν, Αβραάμ ώσπερ άλλον, κελεύσας σε λιπείν γην πατρώαν, και εις όρος ταχύ ανελθειν Καλλιστράτου, σαφώς επηγγειλατο εν βίω παντί συνειναι σοι· ώ πειθαρχών εβόας ψάλλων·

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν Σαρακίη, ως λαμπρός εωσφόρος, δαιμόνων ηλευθέρωσας πλείστους· παραλύτους τε λόγω ευθύς και αιμορροούσας ίάσω, Όσιε, οι σε πιστώσ τιμώντες, εβόων χαρμοσύνως ταύτα·

Χαίρε, ανόρθωσις παραλύτων·

Χαίρε, απέλασις δαιμονίων.

Χαίρε, αιμορροίας ο λόγω στησάμενος·

Χαίρε, ασθενείας πολλάς ιασάμενος.

Χαίρε, άνθος της ασκήσεως, μοναστών υπογραμμός·

Χαίρε, πύργος αδαμάντινος καρτερίας αληθώς·

Χαίρε, των μονοτρόπων ασφαλής οδηγία·

Χαίρε, κεκακωμένων ταχινή προστασία.

Χαίρε, τρυφής της θείας συμμετοχέ·

Χαίρε, χορού δικαίων συνόμιλε.

Χαίρε, πενήτων η παραμυθία.

Χαίρε, χηρών τε η επικουρία.

Χαίροις, Νικάνορ όσειε.

Μέγας σημειοφόρος εν οσίοις ως όντως διέπρεψας, Νικάνορ θεόφρον· διο πίστει τους σους υπέρ φύσιν αγώνας, και τα τρόπαια η των πιστών ομήγυρις, Κυρίω ασγήτως κράζει·

Αλληλούϊα.

Νίκης τρόπαια ήρας φερωνύμως, τρισμάκαρ, κατά των νοητών αντιπάλων· τας σκαιάς γαρ ενέδρας αυτών ως ιστόν αράχνης, σοφέ, δέλυσας, διο πιστοί θαυμάζοντες, ωδαίς σοι εκβώωμεν ταύτα·

Χαίρε, ο μύστης των ουρανίων·

Χαίρε, ο γνώστης των απορρήτων.

Χαίρε, το κατάκαρπον δένδρον της χάριτος·

Χαίρε, ταπεινώσεως βάθος αμέτρητον.

Χαίρε, στάθμη διακρίσεως, ασκητών η χαρμονή·

Χαίρε, άστρον τηλαυγέστατον, δαδουχούν πάσαν την γην.

Χαίρε, λίθος επάρσεις δυσμενών ο συντριβων·

Χαίρε, κώδων εξ ύπνου ραθυμίας εγείρων.

Χαίρε, κρατήρ ναμάτων του Πνεύματος.

Χαίρε, φωστήρ παμμάκαρ, φανότατος.

Χαίρε, Χριστού ο διάπυρος λάτρης.

Χαίρε, πατήρ ορφανών και προστάτης.

Χαίροις, Νικάνορ όσειε.

Ξενωθείς παντός κόσμου, παμμακάριστε Πάτερ, εις ύψος ακρακνούς πολιτείας ανηνέχθης όντως, Νικάνορ σοφέ, και Αγγέλοις τοις θείοις εξωμοίωσαι· δίοπερ τω ενδυναμούντί σε Χριστώ αεί εβόας·

Αλληλούϊα.

Ολοψύχως τω Κτίστη των απάντων, θεόφρον, αεί σοι ευχομένω, Νικάνορ, πειρασμούς και φόβητρα εχθρός ο χαϊρέκακος αγρίως διήγειρεν· όνπερ, Πάτερ, τροπωσάμενος, ακούεις παρ' ημών τοιαύτα·

Χαίρε, στερρός καρτερίας άκμων·

Χαίρε, εχθρών καθαιρέτα πάντων.

Χαίρε, Καλλιστράτου του όρους το καύχημα·

Χαίρε, των Σερβίων το θείον εντρύφημα.

Χαίρε, κλέος υπερθαύμαστον της Κοζάνης αληθώς·

Χαίρε, άνθος το ηδύπνοον, θεοφόρε Γρεβενών.

Χαίρε, της Σιατίστης βοηθός και προστάτης·

Χαίρε, Θεσσαλονίκης ωραιότατος όρπηξ.

Χαίρε, δι' ου ηττήθησαν πνεύματα·

Χαίρε, δι' ου κώνται νοσήματα.

Χαίρε, Χριστού Εκκλησίας φαιδρότης·

Χαίρε, πολλών αληθής κοσμιότης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Πάσαν ήσκησας, Πάτερ, αρετήν εν τω κόσμω, δίοπερ σοι απόκειται όντως ο της δόξης στέφανος, σοφέ, ον σοι αποδώσει Κριτής ο δίκαιος, ώ νυν τε παριστάμενος, γηθόμενος κραυγάζεις ασιγήτως·

Αλληλούϊα.

Ρείθρα άπειρα βλύζει ιαμάτων η θήκη, των θείων και σεπτών σου λειψάνων, εξ ων αρουόμενοι πιστοί εις υγιάν ψυχής τε και σώματος, την χάριν σου δοξάζοντες, βοώμέν σοι πιστώσ τοιαύτα·

Χαίρε, χαρίτων ταμείον θείων·

Χαίρε, Τριάδος σεπτής πυξίον

Χαίρε, σωφροσύνης η στήλη η έμψυχος

Χαίρε, μετανοίας η σάλπιγξ η εύηχος.

Χαίρε, ότι ώφθης έξοχος αληθώς θαυματουργός

Χαίρε, ότι σε εδόξασεν ουρανών και γη Χριστός.

Χαίρε, των δαιμόνων διασπάσας τας πάγας

Χαίρε, των μοναζόντων τας αγέλας ευφράνας.

Χαίρε, Χριστού θεράπων μακάριε.

Χαίρε, κρηπίς οσίων πανόλβιε.

Χαίρε, Χριστόν υπέρ πάντα ποθήσας.

Χαίρε, την γην θαυμασίως ο κλύσας.

Χαίροις, Νικάνορ, όσιε.

Σοφιστήν της κακίας, σχήμασιν εν ποικίλοις οφθέντα σοι, Σταυρού τω σημείω, ως φλογίνη ρομφαία, σαφώς, θεοφόρε, έβαλες ευστοχώτατα, Χριστώ τω παντοκράτορι κραυγάζων ευχαρίστως ούτως

Αλληλούϊα.

Ταπεινόφρων και πράος θεοφόρε Νικάνορ, ησύχιος και άκακος όντως απεφάνθης έξ έργων, σοφέ, ως προσήκει οπαδοίς του Παντάνακτος, του σοι νυν εκδιδάσκοντος τους άπαντας προσφωνείν τοιαύτα

Χαίρε, ο μύστης Θεού σοφίας

Χαίρε, το κλέος της ευσεβείας.

Χαίρε, ιματών ακένωτον πέλαγος

Χαίρε, ο εν γη βιοτεύσας ως άσαρκος.

Χαίρε, κάλλος το αμήχανον της θεότητος ορών

Χαίρε, θείον ακροθίνιον των ενδόξων ασκητών.

Χαίρε, ότι εισήλθες εις ναόν πρωτοτόκων

Χαίρε, ὅτι προσάδεις τῆ Τριάδι τὸν ὕμνον.

Χαίρε, δεινὸς βελίαρ ἀντίπαλος·

Χαίρε, στερρός τῆς πίστεως πρόβολος.

Χαίρε, σεπτὸς τοῦ Χριστοῦ μυστιπὸλος.

Χαίρε, κλεινῶν πρεσβυτέρων τὸ αὐχος.

Χαίροις, Νικάνορ ὅσιε.

Ὑπνος τίμιος, Πάτερ, ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος ὁ σος, μάκαρ, ὠφθη· σοι γὰρ τὸ ζῆν
ἦν ὄντως ὁ Χριστός, οὐ καὶ τὸν Σταυρόν ἤρας ἐκ νεότητος, Νικάνορ θεοφώτιστε,
αὐτῷ ἀκολουθῶν αἰεὶ καὶ κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοβόλον σε στύλον Καλλιστράτου ἐπ' ὄρους, τὸν κόσμον δαδουχούντα,
παμμάκαρ, τεραστής, Πάτερ, ὑπὲρ νοῦν, Ἰησοῦς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔθετο· πρὸς ὃν
σε πρέσβυν προβάλλοντες, βώμεν ταῦτα·

Χαίρε, πυξίς ἀρετῶν παντοίων·

Χαίρε, κλεινὴ θεωρὴ ἀρρήτων.

Χαίρε, ἀηδῶν τορευτῶς κελαδήσασα·

Χαίρε, χελιδῶν τὸν Χριστὸν ἀνυμνήσασα.

Χαίρε, σύριγξ ὁ φυσῶμενος λεπτὴ αὔρα τοῦ Θεοῦ·

Χαίρε, πάντα τὰ πυργώματα καταρράξας τοῦ ἐχθροῦ.

Χαίρε, ξίφος συγκόπτον τῶν δρακόντων τὰς κάρας·

Χαίρε, χεῖρας οσίας πρὸς Χριστὸν ὁ διάρας.

Χαίρε, φωστήρ ἡλίου λαμπρότερε·

Χαίρε, σοφὴ τοῦ ψεύδους κατήγορε.

Χαίρε, Χριστοῦ τὸ πολύφορον κλήμα·

Χαίρε, σατάν θριαμβεύσας τὸ πῆμα.

Χαίροις, Νικάνορ ὅσιε.

Χαρπόβρυτος πέλει η τιμία σου κέρα, Νικάνορ οσιώτατε πάτερ, ίσσεκ προχέουσα πιστοίς και εκδειματούσα, θεόφρον, άπαντας τους μη Χριστώ πιστεύοντας και μη ειδότας αυτώ κράζειν·

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου, παμμάκαρ, τους ενθέους αγώνας, ους έτλης εν ασκήσει, Νικάνορ, ανυμνούμέν σε χαρμονικώς, τον ημών προστάτην και μέγαν πρόμαχον, απαύστως εκβώνντές σοι ως θέμις, θεοφόρε, ταύτα·

Χαίρε, η ρώσις των ασθενούντων·

Χαίρε, η δόξα των ευσεβούντων.

Χαίρε, μοναζόντων κανών ακριβέστατος·

Χαίρε, Εκκλησίας φωστήρ διαυγέστατος.

Χαίρε, έξοχον αγλαΐσμα των τιμώντων σε πιστώς·

Χαίρε, κλέος και εντρύφημα ευσεβών ως αληθώς.

Χαίρε, γην θαυμασίων προχοαίς κατακλύζων·

Χαίρε, των αντιπάλων πυργοβάρεις κρημνίζων.

Χαίρε, σεπτόν του λόγου εκλόγιον·

Χαίρε, μετανοούντων εχέγγυον.

Χαίρε, φρουρός της Μονής και προστάτης·

Χαίρε, των σων οικετών παραστάτης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Ώ τρισόλβιε Πάτερ, μοναστών ωραιότης, Νικάνορ αγώτατε μάκαρ, προσδεξάμενος την νυν πενιχράν των σων δούλων προσφοράν, ρύσαι άπαντας κινδύνων και μελλούσης κατακρίσεως, τους σοι βοώντας·

Αλληλούϊα.

Και πάλιν το Κοντάκιον.

Τον εν οσίος θαυμαστόν θεϊόν Νικάνορα, ανευφημήσωμεν, πιστοί, ενθέοις άσμασι, τον ως ήλιον εκλάμπαντα εν τω κόσμω, και διώξαντα αγνοίας την σκοτόμαναν, και την έπαρσιν δαιμόνων καταρράξαντα, τούτω κράζοντες· Χαίροις, πάτερ τρισόλβιε.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΥΧΑΙ.

Κύριε ο Θεός ημών, το πικρόν ύδωρ επί Μωϋσέως, τω λαώ σου, εις γλυκύτητα μεταποιήσας, και τα βλαβερά ύδατα, επί Ελισαίου, άλατι θεραπεύσας, και τα Ιορδάνεια ρείθρα, αγιάσας τη αχράντω σου επικρανεία, Αυτός και νυν Δέσποτα, αγιάσον το ύδωρ τούτο **(Υ')** τη ενεργεία και επικροπήσει του αγίου σου Πνεύματος, του γενέσθαι αυτό, πάσι τοις αρυομένοις και μεταλαμβάνουσιν εξ αυτού, ευλογίας πηγήν, ιατρείον παθών, αγιασμόν οίκων, πάσης επιβουλής ορατής τε και αοράτου αλεξιπήριον.

Ελθέτω δη το Πνεύμά σου το Άγιον εφ' ημάς και κατασκήνωσον εν τω ύδατι τούτω, και τους σπύλους των προσερχομένων ισάμενος· δυνάμει του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού, πρεσβείαις της παναχράντου Θεοτόκου Μαρίας, του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού (και φύλαττε), ότι συ ει η πηγή των ιαμάτων Χριστέ ο Θεός ημών και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, συν τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, πάντοτε νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΥΧΗ

Εις κίνδυνον βοών και προβάτων.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Επικαλούμεθά σου τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, τον αληθινόν Θεόν τον κατελθόντα εκ των πατρικών κόλπων, και σαρκωθέντα εκ της αγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, τον θελήσαντα σταυρόν και θάνατον υπομείναντα και τη τρίτη ημέρα αναστάντα, και τω γένει ημών ζωήν χαρισάμενος, επάκουσόν μου του αμαρτωλού και αναξίου δούλου σου, ίνα μη εισέλθη εις την ποιμνην και εις την αγέλην του δούλου σου (δεινά) διαβολική συφμορά ή άλλη τις νόσος.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός μου, ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην και τω λόγω σου συστηράμενος πάντα τα προς σωτηρίαν του γένους ημών· μη παρίδης την δέησιν του ταπεινού και αναξίου δούλου σου άλλ' επάκουσόν μου, φιλάνθρωπε Κύριε, και όπου αναγνωσθή η τελευταία μου προσευχή, και επικαλέσηται του ονόματος του δούλου σου Μάμαντος, μη εισέλθη εις την ποιμνην πάποτε νόσος, ή άλλος τις πειρασμός, μήτε εις βόας μήτε εις αγέλας.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός ημών ο Παντοκράτωρ, ο ποιήσας τον ήλιον εις φαύσιν της ημέρας προς σωτηρίαν του γένους των ανθρώπων, την δε σελήνην και τους αστέρας ηξάμενος εις αρχάς της νυκτός προς βοήθειαν ημών, ο Σωτήρ των ψυχών ημών δεόμεθά σου, ρύσαι Κύριε των δούλων σου (**δείνα**) των επικαλουμένων σε υπέρ των ποιμνίων και των βουκολίων αυτών. Ρύσαι, Κύριε, και αυτά από πάσης συμφοράς επερχομένης, από οφθαλμού κακού ανθρώπου, και από κραυγής δολεράς και βλαβεράς. Έτι δεόμεθα τον Θεόν τον καθήμενον επί των Χερουβιμ, επάκουσόν μου του αναξίου δούλου σου και ρύσαι τα ποιμνια των δούλων σου τούτων των επικαλουμένων το όνομά σου το άγιον, δί' εμού του δούλου σου, και ρύσαι αυτά εκ των εβδομήκοντα δύο παθημάτων, άπερ βλάπτουσι τα ποιμνια και βουκόλια. Από του διαβόλου, περιεργειών και πάσης βλάβης, από φθόνου, από ζήλου, από κραυγής, από ριψεων παιδων, από μαγείας, από φαρμακεύσεως κακών ανθρώπων, από αιμάξεως, από πληγώσεως στομάτων, από χειλέων, από δυσεντερίας, από σπλήνης, από φληνιασμού, από φλέβας, από βδελεασμού, από χολέρας, από ψώρας, από λούθρακος, από κροτηνιασμού, από ασηφιδας, από δαιμονίου, από εκθλίψεως, από σκοτοφλίας, από τρονιασμού, από δυσουρίας, από τρισουρίας, από στενοχάδας, από εξοχάδας, από λερηλιασμού, από πυρετού, από αδιατάκτου, από μολυσμού μύξας, από περιεργείας κακών ανθρώπων, από σκοτολήψεως, από φλεγονιασμού, από γοργορισμού, από λαιμοσκοτώσεως, από γλωσσοπονίας και ουρανίσκου, από οδόντων αγριακού, από χολής, από σκορδατσού, από βράσεως, από ύδατος βλαβερού, από νομής δολεράς, από θηρίων ιβόλων, από λύκου θηρός, από ερπετού πονηρού, από χολής ανιάτου, από κοιλίας πόνου, και από παντός πόνου των εβδομήκοντα δύο παθών των κτηνών φυγέτωσαν από της ποιμνης και των βουκολίων του δούλου του Θεού (**δείνα**) και από πάντων των ποιμνίων. Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, η αρραγής πέτρα και θεμέλιον της πίστεως, επάκουσόν μου του δούλου σου και μη εισέλθη εις τα κτήνη οιαδήποτε συμφορά, άλλ' αποδώξον πάντα τα ρηθέντα πάθη από της ποιμνης και βουκολίων του δούλου σου (**δείνα**). Ορκίζω σας πάντα τα πάθη, και πάσας τας ασθενείας εις τον θρόνον του Θεού, φύγετε εκ της ποιμνης των βουκολίων του δούλου (**δείνα**) ότι τω Θεώ πρέπει πάσα δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών ο πάσης κτίσεως δημιουργός, και πάσης πνοής έχων την εξουσίαν, επικαλούμεθά σου, ίνα δια το άπειρόν σου έλεος, μη επιβλέψης εις το πλήθος των αμαρτιών ημών, άλλ' ιλάσθητι ημίν, και αποδώξον αφ'

ημών και εκ της ποιμνης ταύτης παν πάθος και πάσαν νόσον, ότι δια την άφατόν σου μακροθυμίαν και φιλανθρωπίαν, ήλθες και έσωσας ημάς, και ερρύσω εκ της πλάνης του διαβόλου και των επιπηδευμάτων αυτού. Σοι γαρ φρίπτουσι των ουρανών αι δυνάμεις, και σε υμνεί ήλιος και σελήνη και σε ευλογούσι πάντα τα ουράνια τάγματα. Σε και ημείς επικαλούμεθα, τον μόνον εύσπλαγχνον και ελεήμονα Θεόν, κλίνον το ους σου και επάκουσον ημών των αμαρτωλών την αναξίαν ταύτην δέησιν, ως προσεδέξω Άβελ τα δώρα, Αβραάμ την θυσίαν και Ζαχαρίου τα θυμιάματα και φύλαξον τα ποιμνια και τα εν τη κοιλία αυτών μέλλοντα γενέσθαι. Ευλόγησον και πλήθυνον αυτά ως τα άστρα του ουρανού, και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης. Ευλόγησον αυτά, Κύριε ο Θεός ημών, ως ευλόγησας τους αγίους σου Αποστόλους. Ευλόγησον αυτά Δέσποτα, ως ευλόγησας τους πέντε άρτους και εχώρτασας τους πεντακισχιλίους. Πλήθυνον αυτά, Κύριε, ως επλήθυνας δια Ηλιού της χήρας το άλευρον. Και νυν, Δέσποτα άγιε, παρακαλούμέν σε ευλόγησον τη αοράτω σου δεξιά την ποιμνην του δούλου σου **(δεινα)**, πλήθυνον αυτήν και αύξησον εν χιλιάσιν μυριάσιν. Δεόμεθά σου, εξαπόστειλον τον άγγελόν σου, ίνα δώξη πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν και παν κακόν εξ αυτών και επισυνάξη αυτά εν ενί τόπω και διαφυλάξη αυτά αβλαβή, κυοφορούμενα πολυπλασίως. Κύριε Παντοκράτορ, φοβερé και ένδοξε, επισυνάγαγε αυτά εις μάνδραν και εις εν βόσκημα και εις ένα τόπον και αγίασον και ευλόγησον αυτά και πλήθυνον και αποδώξον απ' αυτών παν κακόν και πάσαν νόσον. Λύτρωσον και διαφύλαξον αυτά εκ της του διαβόλου ενεργείας, δια το όνομά σου το άγιον και φοβερόν.

Ότι πρέπει σοι πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, συν τω ανάρχω σου Πατρί και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΥΧΗ.

Εις πρόβατα.

Δέσποτα Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, Θεέ των όλων και Βασιλεύ του παντός, ο πάσαν απίαν των ζώων κώμενος, επίβλεψον επί την ποιμνην ημών των αμαρτωλών δούλων και επί τους βόας και όνους και ημιόνους, και επί παν τετράποδον ημών εκ της χώρας ταύτης. Επικαλούμεθά σου, Δέσποτα Παντοκράτορ ημών, οι αμαρτωλοί και ανάξιοι δούλοι σου, όπως επιβλέψης επί την δέησιν ημών των αμαρτωλών και ταπεινών, ότι δια τας αμαρτίας ημών εισήλθε. Δέσποτα Παντοδύναμε Βασιλεύ, επίβλεψον επί των κτηνών ημών και ημίν παντί γένει ζώων και ίασαι τα κτήνη ημών και ημάς. Άλ' ουν,

πολυέλεε, δια την άφατόν σου μακροθυμίαν και πολλήν σου αγαθότητα έσωσας ημάς και ανεκαίνισας εκ πάσης επιβουλής και ακαθαρσίας του αντικειμένου. Ότι σε φρείπτουσι πάσαι αι δυνάμεις των ουρανών, και σε υμνεί και δοξολογεί πάσα η κτίσις και σε μόνον έχομεν επίκουρον και βοηθόν και ευδιάλλακτον Θεόν τον έχοντα εξουσίαν δίδοναι πάσαν αγαθότητα τοις δούλοις αυτού. Και πρόσδεξε, Κύριε, την θυσίαν και δέησιν ημών των αμαρτωλών. Και ως προσεδέξω Άβελ τα δώρα εκ της ποιμνης αυτού, αυτός φιλόνηπε Κύριε, ίασαι ημάς τους αναξιους δούλους και τα κτήνη ημών και όσα άλλα εισίν εν τη χώρα **(ή εν τη Μονή)** ταύτη και ως ευλόγησας, Κύριε, τον Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ και Μωϋσέα και Ιησουν και τον Γεδεών και τον Δαυϊδ. Ούτω, Κύριε ο Θεός ημών, ευλόγησον και διαφύλαξον τα ποιμνια ταύτα και ρύσαι τους έχοντας τα κτήνη. Απομάκρυνον απ' αυτών ατς εβδομήκοντα δύο αθενείας, και πάσαν διαβολικήν ενέργειαν. Πρεσβείαις της παναχράντου και αιεπαρθένου Μαρίας, δυνάμει του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού, προστασίας των ασωμάτων Αγγέλων, του τιμίου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, των αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων, των εν αγίοις πατέρων και Οικουμενικών Διδασκάλων Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Αθανασίου, Κυρίλλου, Ιωάννου του ελεήμονος Πατριαρχών Αλεξανδρείας, των εν αγίοις πατέρων ημών Νικολάου, Σπυριδωνος του θαυματουργού, των αγίων θεοστέπων βασιλέων Κωνσταντίνου και Ελένης, του αγίου και δικαίου Συμεών του Θεοδόχου, του αγίου πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου, των αγίων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, Δημητρίου του μυροβλήτου, Θεοδώρου Τύρωνος και Στρατηλάτου, της αγίας μεγαλομάρτυρος και πανευφήμου Ευφημίας, των αγίων ενδόξων και καλλνίκων Μαρτύρων, του αγίου μεγαλομάρτυρος Μάμαντος, των αγίων ενδόξων Αναργύρων, των οσίων και θεοφόρων Πατέρων Νεκταρίου και Θεοφάνους, του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος του Θαυματουργού και πάντων των αγίων, ικετεύομέν σε πολυέλεε Κύριε Ιησού Χριστέ, επάκουσον ημών των αμαρτωλών και έκτεινον την παντοδύναμον δεξιάν σου επί τα κτήνη της χώρας **(ή της Μονής)** και λύτρωσε αυτά, ότι συ ο κώμενος τα ανίατα πάθη και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υώ και τω αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΤΕΡΑ ΕΥΧΗ

Του Αγίου Νικάνορος.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Άγιοι Γαλακτίωνες και Επιστήμονες, άγιοι Πάντες οι τω Θεώ ευαρεστήσαντες καλώς. Άγιε Μόδεστε, άγιε Κυριακέ, ο φανερώσας τον τίμιον Σταυρόν, φανέρωσον και εις τα ζώα ταύτα γάλα και πλήθυνον αυτό και εις την ποιμνην ταύτην του δούλου σου **(δεινα)** Άγιε Πολύκαρπε Σμύρνης, Άγιε Νικάνδρε ο εν ερήμω αθλήσας και καταβιάσας τροφήν εξ ουρανού και χορτάσας τον λαόν δια της δεήσεως. Επάκουσον ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, δια της μεσπείας των αγίων Πατέρων, ο εν τη αχράντω Παρθένω κυοφορηθείς, και δί αυτής αναδειξας το υπέρ φύσιν της παρθενίας. Ο και τοις αγραυλούσιν ποιμέσιν αγαλλίασιν και ευφροσύνην δους και τοις ποιμνίσι αυτών.

Ευλόγησον, Κύριε, ίασον και τα ποιμνια ταύτα του δούλου σου **(δεινα)** Άγιε Ζώσιμε, Άγιε Σώζων, Άγιε Νικάνδρε, Άγιε Κοσμά, Άγιε Ευτύχιε, Αγία Ελένη η φανερώσασα τα τίμια ξύλα του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού, Άγιε πατήρ ημών Νικάνορ θαυματουργέ, πρεσβεύσατε προς Κύριον υπέρ του διαφυλαχθήναι την ποιμνην ταύτην του δούλου του Θεού **(δεινα)**, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.